

ดอกที่ศูนย์

เดรั้ง เตรง เตรง เตรง

“ขอบคุณแฟน ๆ ที่ยังหนาแน่น หวงแหนสมชาย”

ตึง ตึง

“เสียงใครที่ไหนกันแน่ มาร้องแข่งแซ่ ให้แม่ ๆ คะนั่งตาม ถ้ารักสมชายจริง จงอย่านั่ง ให้รักยิ่งยืนยง”

เดรั้ง เตรง เตรง เตรง

“อายุอานามก็ยังไม่มาก บวชเรียนเพียรพากมาสักพรรษาหญิงใดจะมากี่มาให้”

“เฮ้อ เฮ้อ...”

“พี่ร้องมานานแล้วหนอ คงได้เวลาพอ ต้องขอโบกมือลา สัญญาจะมาเจอใหม่ ได้ฤกษ์สดีส สมชายจะกลับมา...”

เดรั้ง เตรง เตรง เตรง...

หลังจากบทขับร้องของนักแสดงหลักจบลงไป เสียงของเครื่องดนตรีก็ดังขึ้น วงปี่พาทย์ฝีมือฉมังร้ายจิ้งหะเพลงบรรเลงลาโรงออกมา ประสานเสียงดนตรีจากเครื่องดนตรีไทยแต่ละชนิด กล่อมให้บรรดาเหล่าผู้ชมทั้งหลายที่นั่งชมยืมนชมกันอยู่ด้านล่างได้เพลิดเพลินไปพร้อม

กัน

ตัวละครเอกในชุดสีแดงที่สะท้อนแสงระยิบระยับจากดวงไฟหน้าเวทียิ่งขับให้ดูโดดเด่นจนทุกคนในบริเวณนี้แทบจะละลายตาไปไม่ได้ ลีลาอ่อนช้อยตามแบบฉบับของลิเกมืองหนึ่งนุ่มนวลตาจนทำเอาบรรดาคอกลีเกต์ดวงที่นั่งมองต่างพากันชื่นชมในการแสดงที่เพิ่งจะจบลงไป

บรรดาแฟนคลับที่นั่งมองจากด้านล่างต่างพากันปรบมือเรียวกการแสดงของพ่อพระเอกลิเกคนดังอย่าง ‘สมชาย เพชรแก้วเกล้า’ พระเอกลิเกเบอร์หนึ่งของคณะลิเกจันทรามหาสมพรที่ใครหลาย ๆ คนต่างก็ยอมรับลูกคอและความสามารถทางด้านการแสดง ซึ่งงดงามอ่อนช้อย แถมยังนุ่มนวลจับใจเสียจนไม่อาจหยุดเสียงปรบมือเอาไว้ได้ ลีลาการร่ายรำประกอบกับการขับร้องบทลิเกช่วยส่งให้ชื่อเสียงของเจ้าตัวยิ่งโด่งดังมากขึ้นทุกวัน ๆ ขึ้นแท่นพระเอกลิเกเบอร์หนึ่ง ขวัญใจของใครหลาย ๆ คน

ไม่เพียงแต่คนเฒ่าคนแก่ที่ชื่นชอบพระเอกลิเกคนนี้ แต่เขายังสามารถตกหนุ่มสาววัยรุ่น วัยทำงาน และวัยกลางคนได้อีกเป็นสิบ ๆ เป็นร้อย ๆ ถึงขั้นมีแฟนเพจในโซเชียลมีเดียสำหรับติดตามกิจกรรมการออกงานต่าง ๆ ยอดดัดไลก์เกือบหลักแสนเป็นตัวรับประกันได้ในระดับหนึ่งว่า สมชาย เพชรแก้วเกล้า นั้นเป็นขวัญใจแม่ยกลิเกมากเพียงใด

เพียงแต่...

“พี่ชาย วันนี้ได้ทิปเยอะอีกแล้ว”

“น้ำกุอยู่ไหน”

“นี่ล่ะ”

“ร้อน”

ทั้งหมดทั้งหมดนั่น...เป็นเพียงการแสดง

สมชาย เพชรแก้วเกล้า คนที่เคยเฉิดฉายอยู่บนเวที หลังจากจบการแสดงเขาก็หลบเข้ามาหลังจาก ถอดองค์ ถอดเครื่อง เช็ดหน้า

เซ็ดตา ก่อนจะถอดเสื้อยืดที่ชุ่มไปด้วยเหงื่อแขวนเอาไว้กับราวเหล็ก
สลัดคราบพระเอกลิเกเบอร์หนึ่งของคณะ กลายมาเป็นชายหนุ่มวัย
เกือบสามสิบปี ปุณฺณคนธรรมดา

ไว้ซึ่งฉายา สมชาย เพชรแก้วเกล้า อีกต่อไป

เพราะตัวตนที่แท้จริงของเขาเป็นเพียงไอ้สมชาย ลูกชายของ
พ่อสมศักดิ์ เจ้าของคณะลิเกจันทรามหาสมพร

ร่างกายสมส่วนแลดูกำยำเดินไปปรับขวดน้ำเปล่าเย็น ๆ ก่อนจะ
เดินไปนั่งหน้าพัดลม เจ้าตัวเอนหลังฟังลำโพงตัวเก่า แหงนหน้าขยับ
คอไปมาเพื่อคลายกล้ามเนื้อ ทว่าเพียงเท่านั้นก็ทำเอาบรรดาทางเครื่อง
สาว ๆ วัยแรกแย้มนั่งมองกันตาเยิ้ม

สมชายเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างหน้าตาคมขำ คิ้วเข้มดกดำ รูปลักษณ์
หล่อจนเป็นที่เลื่องลือกันให้แพร่สะพัดว่าลูกชายของพ่อสมศักดิ์คนนี้
ไม่ธรรมดาเลยแม้แต่น้อย ไม่ต้องแต่งหน้าแต่งตา เขาก็สามารถที่จะ
ใช้ใบหน้าในการเรียกให้คนเข้าหาได้อยู่ดี จนเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ใน
คณะยกให้เขาเป็นคนที่หวักระไดไม่เคยแห้งที่สุดในคณะลิเกแล้ว

ทว่า...สมชายคนนี้ไม่ใช่ สมชาย เพชรแก้วเกล้า ไม่ใช่พระเอก
ลิเกที่เจตาคณัน

ยังมีคนเข้าหาเขามากเท่าไร้ว สมชายยิ่งรำคาญมากขึ้นเป็นเท่า
ตัว กำแพงที่สูงตระหง่านตั้งคั่นกลางระหว่างการแสดงกับชีวิตส่วนตัว
ของเขาเอาไว้อย่างชัดเจน ทำให้เขาตัดความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ได้
อย่างง่ายดาย เพราะแม้แต่คนในคณะเองก็มีน้อยคนที่จะเรียกได้ว่า
สนิทสนมกับเจ้าตัว ใบหน้าคมเข้มมักเรียบนิ่งอยู่เสมอทำเอาหลาย ๆ
คนขยาดที่จะเข้าหา

“ชายเอ๊ย”

“อะไรลูมึง”

“เอ็งสวมเสื้อให้เรียบร้อยก่อนเถอะไป เจ้าภาพเขาจะมา”

ชายสูงวัยเดินเข้ามาพูดกับเขา สมชายพยักหน้ารับฟัง ก่อนจะ

ถอนหายใจออกมายาว ๆ คำคืนที่ยาวนานกำลังจะจบลงในอีกไม่ช้า อีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า เขาก็จะได้กลับไปพักผ่อนให้เต็มที่ ให้สมกับที่เหนื่อยมาทั้งคืน

สมชายลุกขึ้นไปหยิบเสื้อมาสวม ก่อนจะเดินลงไปด้วยด้านหลังเวที เพื่อพบปะพูดคุยกับบรรดาเจ้าภาพที่ติดต่อให้มาแสดง ณ ที่แห่งนี้ เมื่อมาอยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่ว่า เขาก็จำเป็นที่จะต้องยกมือไหว้เพื่อแสดงความเคารพ

“วันนี้ลืเกสผูกมาก ชาวบ้านชอบใจกันใหญ่ เล่นดีสมคำร่ำลือจริง ๆ”

“คณะของพ่อสมศักดิ์นี่ครับ”

“นั่นสินะ คณะของพ่อสมศักดิ์จะไม่ดีได้ยังไง ลืเกจันทรามหาสมพร ใคร ๆ ก็เอ่ยมขกันทั้งนั้น”

เสียงหัวเราะดังลั่นเมื่อทั้งสองฝั่งพูดคุยกันถุกคอ สมชายยืนนิ่งไม่อยากจะเข้าไปรับรู้บทสนทนาใด ๆ เขาในตอนนี้มีเพียงแต่ความเหนื่อยล้าไปทั้งตัวเท่านั้น เขาอยากจะทิ้งตัวลงนอนที่ไหนสักที่ เปลอ ๆ อาจจะเป็นพื้นดินตรงหน้านี้ก็ไม่ได้

“หวังว่าคราวหน้าจะมีโอกาสได้ดูลืเกของพ่ออีกนะครับ สวัสดิ์ครับ”

“โชคดี ๆ ขอบคุณมาก ๆ ที่เชิญคณะของพ่อมา”

สมชายปรายตามองชายสูงวัยที่ยืนโบกมือให้คณะเจ้าภาพด้วยรอยยิ้ม พอคัล้อยหลังของกลุ่มคนเขาถึงได้ค่อย ๆ หันหน้ามามองกัน สมชายยืนนิ่ง ล้วงกระเป๋าทางเกงมอดอบ

“ทีหลังก็หัดพูดจาดี ๆ กับแขกหน่อย”

“พ่อก็พูดแทนไปหมดแล้วนี่”

“เอ็งนี่มันยังงี้”

“ทำงานก็ทำให้แล้ว จะเอาอะไรกันนักกันหนา”

สมชายบ่นออกมา ก่อนจะหมุนตัวเตรียมขึ้นไปพักผ่อน แต่เขา

ก็ต้องชะงักไปเสียก่อนเมื่อได้ยินเสียงของใครบางคนตะโกนเรียกชื่อ
เขามาแต่ไกล คิ้วข้างขวากระตุกรัว ๆ เขาสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ นึก
อยากจะวิ่งหนีไปให้ไกล ๆ แต่สุดท้ายก็ต้องปัดแผนนั้นทิ้ง เพราะต่อให้
เขาวิ่งหนีไปจนสุดขอบโลกก็ไม่อาจจะหนีความวุ่นวายนี้พ้นได้

‘ให้ตายสิวะ’

“พี่ชาย...”

“เออ”

“เอ่อ อย่าแรงมากนะพี่นะ ยังไง ๆ เสียนั้นก็ลูกเสียเอง”

“กูรู้แล้วไอ้แกง”

“สมชายยย!”

มาแล้ว

มันมาแล้ว

ไอ้เด็กตัวขวานหน้าตาทะเล้น ๆ มันวิ่งเอาหัวนำกันมาโน่นแล้ว
ส่งเสียงเรียกทั้ง ๆ ที่เขายังไม่ทันจะเห็นตัวเลยด้วยซ้ำไป

“สมชาย เรามาแล้ว ไม่เข้าไปเนอะ!”

เจ้าของชื่อยืนกอดอกนิ่ง ๆ มองคนที่เพิ่งจะมาใหม่ อีกฝ่ายยิ้ม
กว้างจนตาหิ แก้มขาว ๆ ขึ้นสีแดงระเรื่อ มีเม็ดเหงื่อเกาะตามใบหน้า
น้อย ๆ คงเพราะอีกฝ่ายตั้งหน้าตั้งตาวิ่งมารอเจอเขาที่นี่

“วันนี้ก็เล่นดีอีกแล้วอะ เราใจละลายเลย”

อีกฝ่ายว่าพร้อมทำตาหวานยิ้ม ยืนบิดไปมาจนเขานึกหมั่นได้
อยากจะเดินหนีไปเสียไกล ๆ จากตรงนี้

เป็นลูกคนใหญ่คนโตเสียเปล่า กลับทำตัวระริกระรี่เสียจนเขา
นึกรำคาญแทน

“โอย! คุณหนูเกี่ยมอี ทำไมถึงวิ่งไม่รอพี่แซมเลยคะ พี่วิ่งตาม
คุณหนูไม่ทัน”

ยังไม่ทันที่จะได้พูดอะไร คนของเด็กตรงหน้าอีกสองคน เป็น
ผู้หญิงหนึ่งผู้ชายอีกหนึ่งก็วิ่งตามมายืนข้าง ๆ กัน เขาคุ่นหน้าคุ่นตาดี

สมชายยื่นมองนิ่ง ๆ รอให้ทั้งสามคนตรงหน้าหยุดพักให้หายเหนื่อย หอบกันก่อน ดวงตาของเขาได้มองไปเรื่อย ๆ สุดท้ายก็มาหยุดอยู่ที่ เด็กหนุ่มหน้าใสที่ยืนตรงหน้า

‘เกี่ยมอี’ เด็กหนุ่มที่ไม่มีใครในละแวกนี้ไม่รู้จัก

เขาเป็นลูกชายคนเล็ก ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเสี่ยเฮง เจ้าพ่อเงินกู้รายใหญ่ที่ใคร ๆ ก็ต้องกลัวต้องเกรง ว่ากันว่าเสี่ยเฮงร่ำรวย มีเงินเก็บเป็นสิบล้านร้อยล้าน มีที่ดินอีกเป็นพัน ๆ ไร่ ร่ำรวยจากการ เก็บดอกเบียมาเป็นสิบ ๆ ปี คนในละแวกนี้เป็นหนี้พ่อของเกี่ยมอีกัน จนนับไม่หวาดไม่ไหว

แน่นอน...คณะลูกของพ่อสมชายเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

หนังก่อนใหญ่ที่หยิบยืมมาเพื่อค้าจนประดับประดาให้คณะลูก ยังดำเนินต่อไปได้ แม้จะหาเงินมาได้มากเท่าไร ก็ต้องส่งคืนให้แก่ เสี่ยเฮงอยู่วันยังค่ำ

พ่อขึ้นชื่อเรื่องโหดอย่างกับราชสีห์...

“สมชาย ก้มลงมาหน่อย เราจะคลั่งทองให้”

แต่ดูสิดู...ลูกชายคนเล็กของเขาดันเหมือนเกิดมาผ่าเหล่าผ่ากอ ตัวก็เตี้ยม่อต้อ แขนขาก็ผอม ๆ ลีบ ๆ ไหนจะหน้าตาปั้นจิ้ม บั้นเจอบบนั้น ช่างทำเอาเขานึกอยากจะหัวเราะเสี่ยเฮงเสี่ยเหลือเกิน ที่ลูกชายคนเล็กนั้นช่างดูไร้เดียงสาและมักจะทำตัววุ่นวายขนาดนี้

“ไม่เอา”

“น่า ๆ ๆ ก้มลงมา ๆ เราจะคลั่งทองให้”

“ไม่”

“ทำไมคือละสมชาย!”

“ใครกันแน่ที่ดื้อ กลับไปเถอะ”

“ไม่เอา ๆ อันนี้เงินเราเองนะ เราซื้อมาให้สมชายเอง ไม่ใช่เงิน

ป่า”

“ไม่เอาอยู่ดี ยังไงก็ไม่เอา”

“มาโนช! อุ้มเราหน่อย! เราจะคล้องทองให้สมชาย”

“มึงอุ้มมัน กูจะตีบยอดหน้ามึง เอาไหมไ้อ้มาโนช”

สมชายประกาศกร้าวเมื่อสมุนของเกี่ยมอี่ทำท่าจะเข้าไปอุ้ม
เจ้านายของตัวเอง สมชายมองอีกฝ่ายด้วยสายตาข่มขู่จนชายที่ชื่อ
มาโนชค่อย ๆ ถอยไปเอง

“อุ้มเราสิมาโนช!”

“กลับไปเถอะ อย่ามาวุ่นวายแถวนี้”

“เอ้า! มาเอาทองก่อนนน!”

“นี่ไล่ ไม่เข้าใจหรือไง”

“หรือสมชายจะไม่อยากได้ทอง สมชายอยากได้อะไร สมชาย
บอกเรามา”

“ไม่อยากจะอะไรทั้งนั้น มาทางไหนกลับไปทางนั้น”

“สมชายยย”

“อย่าวุ่นวาย”

“เอางี้ไหม เดี๋ยวเราจะยิงแอดลงอินสตาแกรม ช่วยให้มีคนสนใจ
คณะของสมชายเยอะ ๆ สมชายจะได้รวย ๆ”

“เกี่ยมอี่”

สุดท้ายเขาก็เหลืออด เดินเข้าไปหาคนตัวเล็กกว่า ลูกชาย
คนเล็กของเสี่ยเฮงยังคงทำหน้าที่ปั้นจิมปั้นเจ้ออยู่อย่างนั้น ไม่ได้รับรู้
เลยว่าตอนนี้เขาอารมณ์ขุ่นมัวขนาดไหน เขาอยากจะทำสักอย่างแต่
แต่กลับต้องมาถูกเด็กคนนี้รังแกไว้ด้วยเรื่องไร้สาระ เจ้าของไบหน้า
คร้ามคมจ้องเขม็ง

เกี่ยมอี่เห็นแบบนี้ก็จิกยิ้มจนตาหยีสู้กลับ ผู้ติดตามของคุณหนู
ตัวน้อยที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ถึงกับจับมือกันแน่นเมื่อเห็นเหตุการณ์ตรงหน้า

“กลับไปนอนซะเกี่ยมอี่ มันตึกแล้ว”

“ไม่ไป”

“อย่ามาวุ่นวายแถวนี้”

“จนกว่าสมชายจะยอมให้เราคลั่งทองให้”

“ไม่”

“จำคำว่ามีของสมชายเอาไว้ให้ดิฉันะ สักวันหนึ่งเราจะทำให้สมชายปฏิเสธเราไม่ได้ จะกินจะนอนจะซี้จะเยี่ยวก็นึกถึงแต่เราเลย คอยดู!”

“ไร้สาระ”

“สมชาย! สมชาย! มาโนช! เราจะซี้หลัง มาให้เราซี้หลังเดี๋ยวนี้! เราจะคลั่งทองให้สมชาย”

“ไอ้มาโนช ถ้ามีงเข้ามาใกล้เกินเมตร ภูยน์มีงกระแทกต้นโพแน้”

“เอ่อ...”

“มาโนช! มาโนชเป็นคนของเรานะ!”

“เกี้ยมอี”

“จำ สมชายจะยอมให้เราคลั่งทองแล้วไซ้ไหม”

“รำคาญ”

“สมชาย!”

เสียงตะโกนเรียกชื่อดังแสบแก้วหูจนสมชายต้องเบ้หน้า เขารีบหันหลังกลับแล้วเดินหนีออกมาจากตรงนั้นโดยไม่หันหลังกลับไปมองความวุ่นวายตรงนั้นอีก สมชายพรวดพราดใจยาวออกมา สบัดหัวเพื่อไล่เรื่อนำรำคาญออกไป วันนี้เขาเหนื่อยมามากแล้วยังจะต้องมารับมือกับเกี้ยมอีอีก พลังงานเขาจะหมดเอาวันนี้ดี

“มาโนช!”

“คุณหนูครับ อย่าตามไปเลย พี่ชายเขาเอาจริงนะ”

“ฮึ้ย!”

“กลับบ้านเถอะคะคุณหนู เชื่อพี่แซม ๆ”

“คอยดูนะ! สักวันเราจะต้องคลั่งทองให้สมชายให้ได้! เสียทองก่อนเท่าหัวเกี้ยมอีไม่เกียะ! ขอแค่สมชายกินดีอยู่ดี เกี้ยมอีจัดให้!”

“เฮ้อ คุณหนู...”

“สมชายหล่อแต่อย่างไ้ได้ไหม! เกี่ยมอื่บอกว่าเกี่ยมอื่รวย ไม่ชอบทองเส้น เราย้จะซื้อหมืองมาชุดทองให้สมชายเลย ทองสดใหม่ ทองฟาร์มเฮาส์ เอาใหม่! ได้ยีนใหม่! สมชาย สมชายยย!”

ดอกที่หนึ่ง

เสียงไก่ขันดังขึ้นรอบ ๆ บ้าน เช่นเดียวกับเสียงหัวเราะ
เจียวจ้าวของบรรดาเด็กนักเรียนชั้นประถมที่พากันปั่นรถจักรยานไป
เรียนหนังสือในตอนเช้า แสงแดดตอนรุ่งอรุณค่อย ๆ สาดส่องผ่านทาง
หน้าต่างเข้ามา ปลูกให้ร่างของใครบางคนที่ยังจมอยู่ในความฝันเริ่ม
รู้สึกตัว เปลือกตาของเขาเริ่มขยับ ก่อนที่ไม่กี่วินาทีต่อมาเขาจะค่อย ๆ
ยันตัวลุกขึ้นมานั่งบนเตียง

สมชายยกแขนทั้งสองข้างขึ้นมาบิดขี้เกียจจนเผยให้เห็นมัด
กล้ามเนื้อประปราย เขาเอียงคอเล็กน้อยเพื่อให้คลายจากอาการง่วง
ดวงตาสีเข้มมองออกไปด้านนอกหน้าต่าง ภาพของลำคลองทำให้เขา
รู้สึกดีขึ้นไม่น้อย ยิ่งตอนที่แสงจากดวงอาทิตย์กระทบกับคลื่นบนผิวน้ำ
จนเกิดแสงระยิบระยับ นั่นยังเป็นภาพที่งดงามกว่าอะไรทั้งหมด

ชายหนุ่มลุกขึ้นจากเตียง เขาเดินไปยังตะกร้าผ้าที่วางอยู่ไม่ไกล
ถอดกางเกงผ้าแพรตัวบางที่สวมอยู่ออก แล้วหยิบผ้าขาวม้าผืนโปรด
มาพันแทนที่ หยิบข้าวของที่จำเป็นแล้วก้าวออกมาจากห้อง เตรียม
ไปอาบน้ำอาบทำสำหรับเริ่มต้นเช้าวันใหม่

“พี่ชาย!”

เท่าทั้งสองข้างชะงักไป ก่อนจะหันไปมองต้นเสียง เด็กชายตัว
ผอมโปร่งวิ่งเข้ามาหาเขาพร้อมกอดขนน้สึดเอาไว้กับตัว เด็กคนนี้
ชื่อเก่ง อายุก็ราว ๆ สิบเอ็ดสิบสองปี เป็นเด็กที่พ่อของสมชายรับเลี้ยง
เอาไว้เป็นลูกบุญธรรม เนื่องจากเก่งถูกแม่แท้ ๆ ทิ้งไป บ้านก็ไม่ให้มี
อยู่ ญาติก็ไม่รับไปเลี้ยง เจ้าเก่งจึงเปรียบเสมือนน้องชายของเขาไป
โดยปริยาย

เด็กคนนั้นวิ่งเข้ามาหาเขา ก่อนจะยิ้มกว้างตามประสา

“ไปอาบที่ท่ากันเถอะพี่”

“ไม่”

“น่า วันนี้อากาศดี ไปอาบที่ท่ากันเถอะนะ นะพี่ชาย นะ ๆ
นะจ๊ะ ฉันทนอยากรว่ายน้ำอะ”

สมชายยิ้มนิ่ง จ้องมองเด็กตรงหน้า ทำที่วานี้ก็คือทำน้ำข้างบ้าน
ของเขานั่นเอง สว่างไว้ตั้งแต่สมัยไหนก็ไม่รู้ ด้วยการใช้แผ่นไม้กระดาน
ยื่นออกไปในคลองนุ่น เก่งมักจะมาชวนเขาไปอาบน้ำที่นั่นค่อนข้าง
บ่อย คงเพราะอีกฝ่ายชอบเวลาที่ได้ลงว่ายน้ำ มันคงอยากสนุกตาม
ประสาเด็ก แต่เขาโตจนจะสามสิบอยู่แล้ว จะให้ไปว่ายน้ำเหมือนหมา
แบบนั้นก็กระไรอยู่ แต่หากจะปล่อยให้เจ้าเก่งไปอาบที่ท่าคนเดียว ถ้า
มันจมน้ำขึ้นมาใครจะช่วยมันได้ทัน เข้า ๆ แบบนี้บรรดาคนในคณะคง
ยังไม่ตื่นกันหรอก

“ให้ตายสิ มันวุ่นวายจริง ๆ”

“เออ”

“เฮ้ พี่ชายนี้ลือลือใจดีอีกต่างหาก พี่ตามใจฉันทุกอย่างเลย!”

“รีบอาบ อย่าเอาแต่เล่น เดี่ยวไปโรงเรียนสายกูจะให้พ่อตีหัว
ให้”

“รีบทราบจ้า”

เด็กน้อยยกมือทำท่าตะเบ๊ะ เก่งพยักหน้าหงึก ๆ ก่อนจะรีบกำ
ผ้าขาวม้าแน่นแล้ววิ่งไปยังทำนน้ำที่อยู่ไม่ไกล

เขาเดินตามหลังไป ตัดสินใจตอบตกลงไปก่อนเพื่อตัดรำคาญ การอาบน้ำในคลองมันก็ได้แต่ทำอะไร เย็นสบายดีเหมือน ๆ กัน เขาเห็นเจ้าแก่งสลัดผ้าผืนน้อยยอกแล้วตีสั่งกลางคลองก็ได้แต่ถอนหายใจ เสียงหัวเราะคิกคักดังขึ้นเมื่อได้ลงเล่นน้ำ ได้ว่ายน้ำที่สบายใจ

สมชายเดินไปใกล้ กระตักปมผ้าขาวม้าที่พันอยู่ออก ก่อนจะเดินลงไปในน้ำ ละแวกนี้ไม่ค่อยมีใครผ่านไปมานัก อีกทั้งตอนนี้ก็ยังเข้าผู้คนส่วนมากไม่ค่อยใช้คลองนี้ในการเดินทางกันสักเท่าไร เพราะปัจจุบันนี้มีทั้งรถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ ใดๆ ก็คงเลือกเดินทางทางบกกันเพราะความสะดวกสบาย ดังนั้นการที่เขาจะมาสลัดผ้าอาบน้ำอาบทำตมนี้จึงไม่ต้องกังวลให้มากนักว่าจะมีใครมาเห็น อีกทั้งพื้นที่ตรงนี้ใคร ๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นว่าเป็นบ้านของพ่อสมศักดิ์ เจ้าของคณะลิเกชื่อดัง

“พี่ชาย”

“อะไร”

“พี่นี่หล่อหล่อเนอะ ทำยังไงให้หล่อเหมือนพี่ สาว ๆ จะได้กรี๊ดฉันท้าง”

แกงเหลือบมองพี่ชายของตนเอง ลอบมองตั้งแต่ใบหน้าคร่ำมคม ไหลปลาร้า ลงมาจนถึงแก้มอกและหน้าท้องที่แสนจะเซ็กซี่ ยิ่งตอนนี้พี่ชายของเขาเปียกไปทั้งตัว ภาพตรงหน้าทำเอาแกงเหลือบอยากจะทำอะไรไปเอากล้องมาถ่าย เขาเห็นภาพพวกฝรั่งในนิตยสารที่ติดอยู่ตามร้านตัดผม พวกนั้นมักจะอวดหุ่นอวดผิวกันอย่างที่พี่ชายของเขาชอบทำระดับ สมชาย เพชรแก้วเกล้า ไม่ได้มีดีแค่ตอนแสดงลิเก แต่ว่าเวลาเขาลงจากเวทีแล้วนี่สิ ทั้งหล่อทั้งฮอตยิ่งกว่าตอนเล่นลิเกอีกเท่าตัว ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมสาวน้อยใหญ่ถึงพากันหลงพี่ชายเขากันนัก

“ฉันทอยากมีกัลลัมแบบพี่จั่ง พี่ชาย”

“แดกข้าวให้มันเยอะ ๆ ก่อนเถอะ”

“ก็กินเยอะแล้วเถอะ!”

“แตกอย่างกับแมวมดม มึงก็เป็นได้แค่อั๊กงออยู่อย่างนั้นแหละ”
สมชายว่าออกมา ปรายตามองเด็กน้อยที่ทำท่าที่พิศพิศ เขาใช้ขันที่
ลอยอยู่ข้าง ๆ ตักน้ำในคลองขึ้นมาราดหัวราดตัว ก่อนจะใช้มือปาดน้ำ
ออก เขาว่าจะหยิบสบู่มาถู แต่แล้วก็ต้องชะงักไปเมื่อได้ยินเสียงอะไร
บางอย่างดังมาจากอีกฟากของลำคลอง

จริงอยู่ที่สมชายเป็นผู้ชายมีเสน่ห์ สาวน้อยสาวใหญ่หลงกันทั้ง
บาง แต่ถ้าเอาคนเหล่านั้นมารวมกัน เขายังอยากจะสู้รบกับกลุ่ม
คนเหล่านั้นมากกว่าที่จะเผชิญหน้าตัวต่อตัวกับใครเพียงแค่นั้น...
และคนคนนั้น คนที่เขาอยากจะเดินหนีทุกครั้งที่เจอหน้า...

“สมชายยย วู้วว วู้วว”

“พะ... พี่ชาย พี่... นั้นมันพี่เกี่ยมอี่ไม่ใช่หรอเนาะ” เก่งที่ยืนนั่งอึ้ง
ค่อย ๆ ยกมือชี้ไปอีกฟาก

สมชายหันไปมองก่อนจะสบถออกมาเสียงดัง แขนแกร่งตีน้ำ
ตรงหน้าด้วยความหงุดหงิดจนมันสาดกระเซ็นกระเด็นไปทั่ว ก่อนป็น
ขึ้นท่าแล้วหยิบผ้าขาวม้ามาพันท่อนล่างของตัวเองเอาไว้

เก่งมองพี่ชายตัวเองสลับกับเรือยนต์หางยาวสีแดงที่กำลังวิ่ง
เข้ามาใกล้ ร่างของใครบางคนที่เขาคุ้นหน้าคุ้นตากำลังผุดลุกผุดนั่ง โบก
ไม้โบกมืออยู่บนเรือ เดือดร้อนบรรดาลูกสมุนคนสนิทต้องคอยจับชาย
เสื้อเอาไว้ไม่ให้ลูกของเจ้านายพลัดตกน้ำตกท่า ตายคาแพผักตบชวา
ไปเสียก่อน

“สมชาย!”

“อะไร”

“วันนี้เราไปตลาดมา ชื่อของกินมาให้ด้วย มาเอา ๆ”

“ไม่เป็นไร ชื่อเองได้”

ชายหนุ่มที่ยืนอยู่บนท่าน้ำเอ่ยตอบด้วยท่าที่ไม่แยแส เย็นชา
และไร้เยื่อใยอย่างที่เห็นจนจินตนา เก่งลอยคอมองทั้งสองฝ่ายสลับกัน
ไปมา เกี่ยมอี่สวมเสื้อลายดอกสีสด ชูถุงขนมถุงกับข้าวในมือขึ้นมาให้

อีกฝ่ายเห็น ใครจะไปคิดว่าลูกชายเสียเฮงผู้ยิ่งใหญ่จะมาเป็นแม่ยกเบอร์หนึ่งของ สมชาย เพชรแก้วเกล้า คนนี้

ตั้งแต่วันแรกที่สมชายขึ้นแสดง เกี่ยมอ๊กนี่ก็ประกาศตัวกับคนทั้งตลาดว่าเป็นหัวเรือแม่ยก แน่แน่นอนว่าช่วงแรกๆ ก็มีฟาดฟันกับบรรดาสาวใหญ่คนอื่นไปทั่ว แต่ด้วยความร่ำรวยของเจ้าตัว สุดท้ายเกี่ยมอ๊กก็เลยสถาปนาตัวเองเป็นหัวขบวนแม่ยก คอยประกาศข่าวสารโฆษณาให้แก่คณะลิเกและตัวสมชายจนชื่อเสียงยิ่งกระพือออกไปเรื่อย ๆ แม้จะมีหลายคนไม่ชอบขึ้นหน้า แต่เจ้าตัวก็ไม่ได้สนใจ ไม่ได้แลเหลียวในสายตาเลยด้วยซ้ำ

ก็แน่ละ เล่นเป็นลูกหนังพ่อเขากันทั่วเสียขนาดนั้น ใครจะกล้าหือ

เกี่ยมอ๊กพาร่างเล็ก ๆ ของตัวเองลุกขึ้นยืนทรงตัวบนเรือดี ๆ ก่อนจะค่อย ๆ เดินเข้ามาใกล้ เขาชี้สั่งให้คนขับเรือคุดท้ายเพื่อให้หัวเรือเข้าไปใกล้ท่ามากขึ้นอีก เมื่อพอใจแล้วรอยยิ้มแสนน่ารักก็ถูกจุดขึ้นบนใบหน้าของอีกฝ่าย ใบหน้ากลมกลึงและพวงแก้มที่พอกพูนกันบนใบหน้าทั้งสองข้างทำให้สมชายที่ยืนอยู่หนึ่ง ๆ ถึงกับรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา

เขารำคาญเด็กคนนี้เสียเหลือเกิน คิดว่ามีพ่อใหญ่แล้วจะทำอะไรก็ได้หรืออย่างไรกัน

“แก่ง มาเอาไป เอาไปกินนะ ชื้อมาให้เยอะเลย มาเอา ๆ”

“เอ๋อ...”

“ไม่ต้อง เอากลับไป”

“คือ...”

“เหอะน่า เราอุตส่าห์ชื้อมาให้ นะ ๆ น้ำใจเราทั้งนั้น”

“ไม่”

“สมชาย”

“รำคาญ”

“สมชาย! สมชาย! โอ๊ย!”

“คุณหนู ๆ!”

เสียงร้องโหยกโหยกโวยวายดังขึ้นเมื่อสมชายเก็บข้าวของแล้วเดินหนีออกไปจากท่าหน้า เท้าเล็ก ๆ ทั้งสองข้างย่อไปมาจนเรือโคลงบรรดาผู้ติดตามทั้งหลายต่างพากันหน้าถอดสีเมื่อผู้เป็นนายเริ่มมีอาการไม่พอใจแบบนั้น ใบหน้าหวานที่เคยยิ้มแป้นตอนนี้กลับบูดบึ้งแต่แล้วผ่านไปเพียงเสี้ยววินาทีก็กลับมายิ้มแฉ่งเหมือนเดิม เก่งที่ยังคงแช่น้ำอยู่ถึงกับเกาหัวแกรก ๆ

“เอาไป”

“เอ๋อ...”

“เอาไปเถอะน่า พี่ให้”

“ขอบคุณครับพี่เยี่ยมอี”

“จ้า ก็เป็นพี่สะใภ้อะเนอะ”

เก่งยิ้มแหย ๆ ก่อนจะว่ายน้ำเข้าไปใกล้เรือแล้วรับถุงมาจากอีกฝ่าย เด็กชายค่อย ๆ ถอยออกมา เหลือบมองใบหน้าของเยี่ยมอีที่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ก่อนจะย่นบิดไปมาบนเรือ บรรดาลูกน้องต้องรีบขยับเข้ามาจับตัวเอาไว้ไม่ให้ตกลงไปในน้ำเสียก่อน ไม่อย่างนั้นพวกเขาคงโดนเสียเฮงเล่นงานเป็นแน่

“สมชายหล่อจัง เช็กซีด้วย โอ้ย น้วยแล้วพี่แหมม”

“ค๊ะ คุณหนูนั่งลงดี ๆ เถอะนะคะ พี่แหมมใจจะวาย”

“สมชายทำไมถึงชอบหนีเรานักนะ”

“พี่ชายแคงจะเพ็งตีนนะค๊ะคุณหนู”

“เราอุตุส่าห์ซื้อทองหยิบ ทองหยอดมาให้”

“เอ๋อ...พี่เยี่ยมอี”

“อะไรจ๊ะ”

“นี่...นี่มันอะไรหรอจ๊ะ”

“อ๊า ก็ทองไง”

“ฮะ?”

“ทองเง ทอง พี่เอามาให้สมชาย ฝากเอาให้เขาด้วยนะ ถ้าไม่พอเดี๋ยวเอามาให้เพิ่ม ไปละ”

อีกฝ่ายโบกมือลาก่อนจะยอมนั่งลงดี ๆ เรือนด์ทางยาวค่อย ๆ แล่นออกไปจากท่า ทิ้งให้เด็กชายยังคงยืนอึ้งตัวเปลือยอยู่บนท่า มือข้างหนึ่งถือถุงขนม ส่วนมืออีกข้างก็ถือทองก้อนขนาดเท่าฝ่ามือด้วยสีหน้าอึ้ง ๆ ดวงตาเบิกกว้างด้วยความรู้สึกทั้งช็อกทั้งตกใจ

‘กูรู่นะว่าพี่เก็บมอี่รววย แต่กูก็ไม่ได้คิดว่าพี่แกจะรววยขนาดนี้เนี่ย โว้ยยย!

‘กูละอยากเกิดเป็นพี่สมชายให้รู้แล้วรู้รอด พี่ชายใครทำไม่มันโง่โง่ บ่อเงินบ่อทองวิ่งมาหาถึงบ้านขนาดนี้แท้ ๆ แฮ่อ’

“อะไร”

“เอ๋อ...”

“มึงมีอะไร”

“แหะ ๆ พี่ชายจ๋า”

“ถ้ามึงยังไม่พูด กูจะยันมึงจริง ๆ นะ”

“โอ้ย ๆ อย่าเพิ่งสิจ๊ะ ฟังฉันก่อนนะ ใจเย็น ๆ นะพี่นะ”

สมชายยังทำตัวเองเอาไว้ ก่อนที่จะทิ้งตัวนอนเอนหลังพิงหมอนใบโต สีหน้าราบเรียบเริ่มฉายแววหงุดหงิดเล็กน้อย เมื่อครู่นี้เขานอนพักอยู่คนเดียว แต่ยังไม่ทันจะได้หลับลึกดีเขาก็ถูกน้องชายตัวดีเดินมาเขย่าตัวเพื่อปลุก สิ่งที่สมชายไม่ชอบมากที่สุดรองจากเก็บมอี่ก็คงเป็นการถูกปลุกตอนนอนอยู่นี้แหละ

“คือ...ฉันขอถ่ายรูปพี่หน่อยได้ไหมจ๊ะ”

“ถ่ายไปทำไม”

“คือ...”

“อะไร”

“ไบเตยเขาชอบพี่ชาย”

“แล้ว?”

“ฉันไปบอกไบเตยว่าฉันจะถ่ายรูปพี่ชายไปให้นะจ๊ะ อ๊ะ! พี่ชาย!”

“สรรหาเรื่องจริง ๆ นะมึง กูไม่ให้ถ่าย”

“โหย พี่ชาย ใจบุญช่วยน้องสักนิดเถอะ ไบเตยขอร้องฉันมา ทั้งที ฉันจะปฏิเสธไปได้อย่างไร ถ้าฉันไม่มีรูปไปให้ไบเตยดู ไบเตยต้องเศร้ามากแน่ ๆ”

“มึงเพิ่งจะอยู่แค่ป้อห้าป้อหก ไปหัดชอบสาวได้อย่างไร ตั้งใจเรียนหนังสือไป”

สมชายพรวดมหายใจออกมาก่อนจะพลิกตัวหนี แต่เสียงขอร้องคร่ำครวญของแกยังคงอยู่ข้างหูจนนึกรำคาญ สุดท้ายก็ทนไม่ไหวหยิบหมอนขึ้นมาทำท่าจะปาใส่จนแกต้องยอมแพ้แล้วค่อย ๆ ถอยไปเอง สมชายนั่งถอนหายใจฮึดฮัด ง่วงกึ่งวังแต่ยังต้องมาสู้รบมือกับน้องชายตัวแสบคนนี้อีก เก่งมันเอาเรื่องไม่เป็นเรื่องมากวนเขาอีกแล้ว

“เอ่อ...พี่ชายจ๊ะ”

ยังไม่ทันที่จะได้ล้มตัวลงนอนเสียงของใครบางคนก็ดังขึ้นมา สมชายหันไปมองคนที่กำลังเดินเข้ามาหาเขาในศาลา ผู้หญิงตรงหน้าเป็นเด็กในคณะของพ่อเขา เธอชื่อ ‘พิมพ์’ เป็นนางเอกลิเกเบอร์หนึ่งที่เล่นคู่กับสมชายมาโดยตลอด เป็นนางเอกลิเกที่ใคร ๆ ก็ต้องยกนิ้วโป้งให้ พิมพ์ขึ้นชื่อเรื่องเสียงหวาน เสียงไพเราะ เธอยังเคยประกวดร้องเพลงลูกทุ่งประจำอำเภอจนกวาดรางวัลมาไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร พิมพ์จึงเป็นที่รักของคนในละแวกนี้ ทั้งหน้าตาที่สวยงาม ใจบุญ และกิริยาเรียบร้อยยังทำให้ผู้คนชื่นชมอยู่เสมอ

แน่นอน หลายต่อหลายคนก็มักจะพูดกันว่าสมชายและพิมพ์นั้นเหมาะสมกันเสียเหลือเกิน หนักจนถึงขั้นบอกกับพ่อสมศักดิ์ให้รับพิมพ์เป็นลูกสะใภ้เสียด้วยซ้ำไป

สมชายเองก็ไม่ได้รังเกียจหรือไม่ชอบอะไรในตัวผู้หญิงคนนี้ เพียงแต่เขามองเธออย่างคนในคณะคนหนึ่งก็เท่านั้น คงเพราะไม่ได้

รู้สึกชอบพอกับใครมาสักพักใหญ่ ๆ แล้ว เลิกพบกับแฟนคนล่าสุดก็
ราว ๆ เจ็ดแปดปีได้ จนเขาแทบจะลืมไปหมดแล้วว่าความรู้สึกของ
ตนเองตอนที่มีความรักเป็นอย่างไร

อายุอานามตอนนี้ก็ปาเข้าไปเกือบสามสิบ แม้จะมีสาวมากมาย
ที่พร้อมจะมอบใจมอบกายให้แต่สมชายก็ปฏิเสธ ไม่สนใจ หลบมานอน
พักอยู่คนเดียวแบบนี้ ใครต่อใครก็พากันเอ่ยปากถามถึงเรื่องแต่งงาน
แน่นอนว่าสมชายรำคาญมาก ๆ เวลาที่มีคนมาถามเขาเรื่องพวกนี้
ถ้าไม่โดนมองค้อนใส่ก็ต้องโดนตำเข้าให้สักดอก แต่ถ้าหงุดหงิดมาก ๆ
ก็จะเดินหนีไปเอง

‘ไม่ต่งไม่แต่งอะไรทั้งนั้น ไม่มีเมียภูก็จะบวช’

“พิมพ์กับแม่ลองทำขนมเลยอยากเอามาให้พี่ชิมก่อนจ๊ะ ถ้า
อร่อยพิมพ์ว่าจะเอาไปขายที่ตลาดดู”

“เอาไปให้คนอื่นเถอะ”

“พี่ชายช่วยชิมสักชิ้นเถอะนะ”

“...”

“เอ่อ... พิมพ์ขอโทษทีกวน”

“อ้อ อร่อยดี”

สุดท้ายสมชายก็ตัดสินใจลุกขึ้นแล้วเดินไปหยิบขนมในถาดขึ้น
มาชิม รสชาติที่กำลังพอดีไม่หวานเกินไป แถมยังหอมกลิ่นควันเทียน
ทำให้เขาอมยิ้มมีอีกฝ่ายว่าทำขนมออกมาได้อร่อย รวยยิ้มบน
ใบหน้าถึงค่อย ๆ ปรากฏขึ้น สมชายบอกให้พิมพ์เอาไปให้คนอื่นชิม
บ้าง ก่อนที่เขาจะลุกเดินหนีออกมาจากตรงนั้น เขาตั้งใจว่าจะไปนอน
เอกเขนกรับลมอยู่แถว ๆ ทำน้ำ แต่เมื่อเดินไปถึงก็ต้องขมวดคิ้วเมื่อ
เห็นใครบางคนกำลังพายเรือเข้ามาที่ทำอย่างทุลักทุเล

‘ให้ตายสิวะ มันจะดีอะไรจะแสนชนอะไรขนาดนั้น’

“อ๊ะ สมชาย! เราพายเรือได้ เห็นไหม เราพายเรือมาหาสมชาย!”

เจ้าของชื้อยีนกอดอกนั่ง มองผู้ชายตัวเล็กที่กำลังถือไม้พายแก้ว ๆ

กั๊ง ๆ จ้วงซ้ายที่ขิววาทิจนเรือส่ายไปมาหาทิศทางไม่ได้เลย บางทีก็พายไปมา วนอยู่อย่างนั้นตั้งหลายรอบ เขานึกอยากจะบ่นแต่ก็ไม่รู้จะบ่นอะไร เพราะถึงยังงอีกฝ่ายก็คงไม่ฟัง เกี่ยมอี่ขึ้นชื่อเรื่องเอาแต่ใจที่สุด ในบางนี่แล้ว ลูกชายเสียเฮงอยากได้อะไรก็ต้องได้เท่านั้น

“สมชาย!” เกี่ยมอี่ร้องเรียกคนที่ยืนอยู่บนท่า ก่อนเซ็ดเหงื่อออกเล็กน้อย ถอดหมวกฟางใบโตที่สวมกันแดดออกมาวางไว้บนเรือ วันนั้นเขาตั้งใจแอบคนที่บ้าน แล้วพายเรือมาที่นี่ด้วยตัวเองเพื่ออวดให้สมชายได้เห็นหน้ากัน อดทนตากแดดตากลม ใช้ความพยายามทั้งหมดที่มีในการพายมาจนถึงที่นี่ เกี่ยมอี่แสนจะภูมิใจ เขาไม่เคยได้ลองพายเรือด้วยตัวเองเลย เพราะตั้งแต่เด็กจนโตก็มีลูกน้อง มีคนคอยรับใช้อยู่ตลอด

“มาทำไม”

“เอาทองมาให้”

“กลับบ้านไปซะเกี่ยมอี่”

“ไม่เอา ๆ”

“ดี้อ”

“เราไม่ได้ดี้อนะ...ฮีบ! เหวอ!”

เกี่ยมอี่พายเรือเข้ามาใกล้แล้ววางไม้พายลง แขนเล็ก ๆ จับยึดกับโป๊ะไม้ ก่อนจะยันตัวลุกขึ้น แต่จังหวะนั้นเรือกลับโคลงเคลงไปมา จนเจ้าตัวร้องออกมาเสียงดัง เกี่ยมอี่หลับตาปีเตรียมตัวเป็ยก ทว่าสุดท้ายแล้วเขาก็ไม่รู้สึกอะไร เปลือกตาบางจึงค่อย ๆ เปิดขึ้น เมื่อเห็นว่าตอนนี้ตัวเองถูกใครบางคนช่วยจับช่วยดึงเอาไว้ รอยยิ้มกว้างจึงปรากฏขึ้นมาทันที ภาพของชายหนุ่มตรงหน้าฟุ้งราวกับความฝัน กลืนดอกรีบจากต้นริมคลองลอยเข้าจมูกยิ่งสร้างบรรยากาศชวนฝันมากขึ้นไปอีก

อะปัดติโทะโทะโทะ!

ไอ้โฮ...ขนาดนี้เขี้ยวหรือ

หล่อขนาด หล่อจืดเลย อี้ฮือฮือออ

“สมชายจ๋า”

“รำคาญ อยากรู้อยากเห็นหรือไง”

“แง”

“แค่นี้ก็น่ากลัวกว่าผีอยู่แล้ว”

“สมชาย! ปากร้าย!”

“อย่าเป็นผีเลยเกี่ยมอ๊ี้ สงสารผีด้วยกัน”

“ละ...สมชาย นี่เดี๋ยวล่ะ! จะไปไหน คิดว่าด่าแล้วเราจะให้เดินหนี
ไปได้ง่ายๆ เหรอ! สมชาย! สมชายมาเอาทองก่อนนน! เอาทองมา
ให้!”

ดอกที่สอง

คณะลิเกจันทรามหาสมุทรของพ่อสมศักดิ์ยามมีงานแสดง ก็ตระเวนไปเล่นตามสถานที่ต่างๆ อวดฝีมือไ้ลายมือให้ผู้คนที่พบเห็น ได้จดจำกัน เรียกบรรดาแฟนคลับใหม่ๆ เข้ามา ทั้งยังไม่ลืมที่จะเอาใจ แฟนคลับเก่าๆ พวกเขาแสดงดีไม่มีตก สมกับชื่อเสียงที่ลือกันสะพัด แต่หากยามที่ไม่มีการแสดง บรรดาเด็กๆ ในคณะก็ยังคงฝึกซ้อมกัน สม่ำเสมอ ขณะที่อีกหลายต่อหลายคนก็ได้ใช้ช่วงเวลานี้ในการใช้ชีวิต ส่วนตัวของตัวเอง อยู่ในพื้นที่เล็กๆ ที่ไม่จำเป็นต้องสวมบทบาทอะไร อีกต่อไป

ยกตัวอย่างก็เช่นพ่อพระเอกชื่อดังคนนี้...

พล้ก! ตู๋บ!

“โ้ย! พี่ชาย เบาหน่อย!”

พล้ก! ตู๋บ!

“ฉันทเจ็บแขนแล้วนะพี่!”

เสียงโหยกโหยกโวยวายดังมาจากลานหลังบ้านของพ่อสมศักดิ์ เป็นปกติที่ช่วงเย็น ๆ มักจะได้ยินเสียงนี้ดังขึ้น ภาพที่หลายคนเห็นคือ ภาพพ่อลูกชายคนเดียวของเจ้าของคณะลิเกเปลือยท่อนบน ฟาด

ท่อนขา ปล่อยหมัดใส่เป้าล่อที่มีเด็กชายตัวพอมืออยู่ ไบหน้าเหยเก
ของเจ้าแก๊งที่แสดงออกมาทำให้สมชายยิ่งนึกอยากแกล้งผู้เป็นน้อง
มากขึ้นไปอีก

แก๊งกระโดดโหยงตอนที่สมชายปล่อยหมัดใส่เป้าตรงหน้า เขา
ระแวงเหลือเกินว่ากำปั้นนั้นจะพลาดโดนหน้าเขาเอาสักวัน

“พี่ชาย ฉันเหนื่อยแล้วนะ พักเถอะ”

“มึงถือเป้าเฉย ๆ เองนะ”

“ก็มันน่ากลัวจะตายไปนี่! พี่เล่นแรงขนาดนี้ฉันจะยังอยากถือ
ให้หรือไง เฮ้ย!”

แก๊งร้องเสียงหลงเมื่อเห็นหมัดของสมชายพุ่งเข้ามาหาตัว เขา
ยืนตัวสั่นหับตาปี ก่อนที่จะได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ จากผู้เป็นพี่
ไบหน้าหงิกงอของเด็กน้อยจึงปรากฏให้เห็น สมชายส่ายหัวแล้วเดิน
ไปถอดนวมออก แขนงเอาไว้ตำแหน่งเดิมของบ้าน ยึดเส้นยึดสายให้
กล้ามเนื้อผ่อนคลายหลังจากออกกำลังกายมาร่วมชั่วโมงได้แล้ว เขา
เดินไปหยิบน้ำขึ้นมาดื่ม ก่อนจะสวมเสื้อยืดสีเข้มอำพรางหุ่นท่อนบน
ของตนเองเอาไว้เหมือนเดิม

“ฉันตัวแค่นี้จะไปปรับแรงพี่ไหวได้ยังไง”

“กูบอกให้มึงกินข้าวเยอะ ๆ ออกกำลังกายให้มันเยอะ ๆ”

“โอย ก็ทำอยู่นี่ไง!”

“แค่นี้ก็เหนื่อยล้าห้อย”

“โอ้ใครจะไปแข็งแรงเท่าพี่ชายล่ะจ๊ะ ทั้งแก๊ง ทั้งหล่อ พ่อพระเอก
ลิเกขวัญใจสาว ๆ”

แก๊งเอ่ยขอร้องอีกฝ่ายก่อนที่จะได้รับรางวัลเป็นสันเท้า เขากะโดด
หนีแทบไม่ทัน ไบหน้าของผู้เป็นพี่ชายนิ่งตึงทันทีเมื่อได้ยินที่แก๊งพูด
แก๊งรีบยกมือขอโทษขอโพยอีกฝ่าย ก่อนเดินเข้าไปนวดตรงนั้นตรงนี้
ให้เป็นการเอาใจ

สมชายไม่เคยชอบการเป็นพระเอกลิเก ทุกคนรู้ เพียงแต่ไม่มี

ใครกล้าพูดมันออกมาดัง ๆ หรือก

เดิมทีสมชายก็เป็นเพียงชายหนุ่มธรรมดา ตั้งแต่ไหนแต่ไร สมชายก็ไม่ได้แสดงท่าทีว่าชอบอาชีพนี้ เขาหลีกเลี่ยงการฝึกซ้อมเพื่อเป็นลิเกตั้งแต่เด็ก พอขึ้นมอปลายมาได้ก็ฝายก็สอบเข้าเรียนที่โรงเรียนประจำจังหวัด พอเรียนจบก็ซึ่งหนีเข้าเรียนมหาวิทยาลัย เขาเลือกคณะวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ หวังจะได้ทำงานโก้ ๆ กับอุปกรณ์ไฮเทคสุดล้ำให้บริษัท หวังจะได้อยู่กับวิชาเลขที่เขาชื่นชอบ แต่สุดท้ายเมื่อวิกฤติวิ่งพุ่งเข้ามาหาคณะลิเกของพ่อ มันก็ยากนักที่จะปฏิเสธความช่วยเหลือ สุดท้ายลูกชายคนเดียวอย่างเขาก็ต้องปฏิเสธจดหมายรับเข้าทำงานจากทางบริษัทแล้วผันตัวมาเป็นลิเกแทน

แม้ไม่เคยได้รับการฝึกฝน ไม่ได้รับการอบรมใด ๆ แต่ใช้เวลาเพียงไม่นาน พรรครค์ในตัวของลูกชายพ่อสมศักดิ์ก็ได้สร้างความประหลาดใจให้แก่ผู้คนที่ได้พบเห็น สมชายกลายเป็นพระเอกลิเกเบอร์หนึ่งของคณะ ยากที่ใครจะล้มเขาลงได้ ทั้งสำเนียง ลีลา หรือแม้แต่การขับร้องต่าง ๆ สมชายก็สามารถที่จะแสดงมันออกมาได้ดีทั้งหมดอย่างไม่น่าเชื่อ

สมแล้วที่เกิดในคณะลิเก ใช้ชีวิตอยู่กับมันมาตั้งแต่เกิดเช่นนี้...

“เออ เอ็งมันหล่อได้พ่อจริง ๆ เว้ยไอ้สมชาย”

เสียงของลุงช่างตัดผมดังขึ้น เขาเอ่ยชมชายหนุ่มวัยเกือบสามสิบที่นั่งอยู่หน้ากระจกพร้อมกับใช้มือเดียวลูบจัดทรงให้อีกฝ่ายไปมา เสียงซุบซิบดังขึ้นหน้าร้านจนสมชายที่วันนี้ออกมาตัดผมที่ตลาดถึงกับถอนหายใจเสียงดัง ชายชรามองภาพสาวน้อยสาวใหญ่ยืนออกกันเต็มหน้าร้านจนแทบจะมองไม่เห็นทางเข้าแล้วหัวเราะออกมาเบา ๆ

“มีคนชอบก็ยิ่งดีว่ามีคนชังหนา สมชาย”

“เท่าไร”

“สามสิบพอ ตัด ๆ เล็ม ๆ นิดเดียว”

สมชายดึงผ้าคลุมออก สะบัดเบา ๆ ก่อนจะส่งคืนให้แก่เจ้าของร้าน เขาควักเงินให้แล้วเดินฝ่าฝูงชนออกมา เสียงเรียกดังระงมจนสมชายนึกอยากจะกระโดดลงคลองแล้วว่ายน้ำกลับบ้านให้มันรู้แล้วรู้รอด เขาเดินเสียงเข้าซอยเล็ก ๆ เลี้ยวเข้าตรอก ก่อนป็นข้ามกำแพงปูน ไปยังอีกฝั่งของตลาด เมื่อข้ามมาได้แล้วเสียงกรีดกราดของบรรดาหญิงสาวก็หายไปด้วย

“เย็นแล้วหรือ” เขาเงยหน้ามองท้องฟ้า อีกไม่นานก็คงมืดแล้วเท่าทั้งสองข้างจึงเร่งพาตัวเองออกมาจากตลาด จากการที่เขาเดินอ้อมเลยทำให้ต้องใช้เวลามากกว่าเดิมในการกลับมาอยู่ที่ที่เขาจอดรถมอเตอร์ไซด์เอาไว้ แต่ยังไม่ทันที่จะเดินไปถึงชายเสื้อของเขา ก็ถูกใครบางคนกระตุกเสียก่อน

“สมชาย! เราเอง!”

‘อืม กูก็ลืมไป ลูกเสียเฮงมันคู่กับตลาด’

‘อะไรมันจะดวงชวชนขนาดนี้วะสมชาย’

“เอ้า ๆ ๆ ๆ ออย่าเพิ่งหนีเราสิ! เดี่ยวนะ นั่นสมชายตัดผมใหม่หรือ!”

“หลีก”

เขาเอ่ยไล่คนตรงหน้า แต่เกี่ยมอีกกลับรีบมาดักหน้าเอาไว้ แล้วทำตาวาววับเมื่อเห็นทรงผมใหม่ของเธอ สมชายนึกรำคาญที่จนปานนี้แล้วเขายังไม่ได้กลับบ้านสักที

“ไอ้โฮ... หล่อมาก!”

“เกี่ยมอ้อ หลีก จะกลับบ้าน”

“ทำไมหล่อขนาดนี้อะ! งง!”

สมชายนึกอยากจะดันหน้าผากเกี่ยมอ้อให้หน้าหงายเหลือเกิน

“มันจะค่าแล้ว ออย่ามาวุ่นวาย จะกลับบ้าน”

สมชายพรวดมหายใจออกมา เขาหลบมองเกี่ยมอ้อที่สวมเสื้อลายสีสดซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของเจ้าตัว ก่อนจะขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็นว่า

ตอนนี้มีเกี่ยมอี่เพียงคนเดียว ไร่ซึ่งคนดูแลทั้งที่ปกติมักจะตามเป็นเงาตลอด

‘ดี้อออกมาคนเดียวอีกละสิ’

“แหมกับมาโนชไปไหน”

“ซู! อย่าบอกสองคนนี้นะ”

“...”

“เราออกมาเก็บค่าแรงแให้ป่าแหละ”

“มาคนเดียว?”

“ซู่ย”

เกี่ยมอี่ดูจะภูมิใจเสียเหลือเกินที่แอบหนีพ่อของตัวเองมาเก็บค่าแรงแคนเดียวได้ ชูถุงเงินตุง ๆ ให้เขาดูก่อนจะปิดอกภูมิใจ สมชายนึกเหม็นหน้าจึงดันอีกฝ่ายให้พ้นทาง แล้วขี่รถมอเตอร์ไซด์ของตัวเองออกมาจากตลาดทันที ไม่ฟังเสียงตะโกนไล่หลังของใครบางคน

เขาขี่มอเตอร์ไซด์ออกมาได้สักพักฟ้าก็เริ่มมืดอย่างที่คาดการณ์เอาไว้ ในขณะที่เขากำลังจะดับไฟแล้วข้ามไปยังอีกฝั่งของถนน ในหัวพลันมีภาพลูกชายตัวจ้อยของเสียเฮงที่ยืนกระโดดเรียกชื่อเขาอยู่เมื่อไม่นานมานี้ปรากฏขึ้นมา

‘เกี่ยมอี่ไปเก็บเงิน แล้วดันไปคนเดียวมิด ๆ แถมยังอวดเก่งไปทวงเงินเองขนาดนั้น...’

“ให้ตายสิวะ!”

สมชายสลด ก่อนจะขยี้หัวตัวเองด้วยความหงุดหงิด เขาขี่รถมอเตอร์ไซด์กลับไปตลาด เลี้ยวเข้าไปในซอยเดิมที่เพิ่งจะชื่อออกมา พลังมองหาคนที่สวมเสื้อสีสดแต่กลับไร้แวว มองไปทางไหนก็ไม่มีแวบแรกเขาคิดไปว่าอีกฝ่ายคงกลับบ้านไปแล้วเรียบร้อย แต่ในไม่กี่วินาทีต่อมาเขาก็ได้ยินเสียงแว๊ด ๆ อันเป็นเอกลักษณ์ของเจ้าตัวดั่งขึ้นแถว ๆ สะพานเก่าหลังตลาดจึงรีบจอดรถแล้วไปยังต้นเสียงทันที

“อย่าเข้ามานะ! จะฟ้องป่านะเว้ย!”

“เอาถุงมานี่!”

“ปล่อย!”

“ดิ่งเลย! ดิ่งแรงๆ!”

“ปล่อยเดี๋ยวนี้นะ!”

“ต่อยมันสักทีดิ...”

อ๊ก!

“สมชาย!”

เกี่ยมอีร้องเรียกชื่อของคนที่มาใหม่ด้วยความดีใจ เมื่อครู่นี้เขาถูกบรรดาลูกหนี้ซี้เมาล้อมแล้วลากมาจนถึงนี้เพื่อที่จะแย่งชิงเอาถุงเงินค่าเช่าตลาดไป เขาคิดเพียงว่าอยากจะออกมาช่วยเสี้ยเฮงผู้เป็นพ่อเก็บเงินก็เท่านั้น ปกติเขามักจะอยู่บนรถแล้วแอบดูบรรดาลูกน้องมาคอยทำหน้าที่นี้ เกี่ยมอีรอคอยเวลาที่จะได้ออกมาทำเองอยู่นาน แต่ไม่ว่าจะขอพอกี่ครั้งเขาก็ไม่เคยได้รับอนุญาต สุดท้ายแล้วด้วยความดีดั่ง เกี่ยมอีจึงหนีออกมาเพียงคนเดียวเพื่อมาทำภารกิจนี้ เขาหวังว่ามันจะเป็นไปตามแผน แต่กลับกลายเป็นว่ามันดันกลับตาลปัตรเสียอย่างนั้น

เกี่ยมอียื่นมองชายหนุ่มที่อุตสาห์วนรถกลับมาช่วย สมชายกระโดดถีบซี่โครงของตาลุงซี้เมา ก่อนจะพุ่งเข้าไปแล้วเหวี่ยงลงพื้นจนได้ยินเสียงร้องโอดโอยดังลั่น เขาเดินเข้ามากระซอกคอเสื้ออีกคน แล้วปล่อยหมดลุ่นๆ ไส้ใบหน้านั้นจนเกี่ยมอีซันลุกไปหมด ผ่านไปไม่นาน สมชายก็ไล่พวกซี้เมาเหล่านั้นกระเจิดกระเจิงไปจนหมด พื้นที่ตรงนี้มีเพียงแสงรำไรจากเสาไฟข้างทางที่ส่องลงมาเท่านั้น

สมชายเดินเข้ามาใกล้ก่อนจะยื่นถุงเงินคืนให้เกี่ยมอี

“โอ้ย!”

“อวดเก่งดีนัก”

เกี่ยมอีเบะปากเมื่อถูกมือหนาตีตังๆ เข้าที่หน้าผาก เขาเจ็บจนต้องยกมือขึ้นลูบป้อยๆ สมชายคงไม่รู้ตัวเลยว่าตนเองแรงเยอะ

เพียงออกแรงแค่นิดเดียวก็ทำเขาเจ็บได้มากถึงขนาดนี้

สมชายมองเด็กหนุ่มที่อายุน้อยกว่าเขา แขนเล็ก ๆ กอดตุ้งเงินไว้จนแทบจมหายเข้าไปในอก หน้าตาดีอ้วนและอวดดีทำให้เขานึกอยากจับส่งเสียเฮงให้ขังเอาไว้แต่ในบ้าน ออกนอกบ้านคนเดียวที่ไรเป็นต้องมีเรื่องกับคนนั้นคนนี้ไปทั่ว อวดเก่งเกินใคร เอาแต่ใจก็เบอร์หนึ่ง นิสัยของเกี่ยมอี่หาคคนปราบได้ยากจริง ๆ

“นั่นอะไร”

“อ้อ...อ๊ะ”

สมชายขมวดคิ้วมุ่นเมื่อเห็นอีกฝ่ายดึงสร้อยทองเส้นโตออกมาจากกระเป๋าเสื้อ ก่อนจะชูขึ้นต่อหน้าเขา สมชายอยากจะตบหน้าผากตัวเองแรง ๆ เขาไม่รู้ว่าเกี่ยมอี่เป็นอะไรนักหนาถึงจะต้องหาทางเอาสร้อยทองมาให้เขา เส้นนี้เป็นเส้นที่ไม่ว่าจะเจอเกี่ยมอี่ที่ไหนก็ต้องเห็นเกี่ยมอี่วิ่งโร่เอามาคล้องคอให้เสมอ

เขาเกลียดทองเส้นนี้มากที่สุดในโลก

การที่เกี่ยมอี่พกทองเส้นเท่าไซ่ติดตัวแบบนี้เป็นการเรียกใจรเข้าหาตัวแท้ ๆ แม้แถวนี้จะได้เป็นบ้านป่าเมืองเถื่อน แต่การที่จะเดินไปเดินมาพร้อมทองเส้นเท่าไซ่ในบริเวณลับตาคนแบบนี้ ไม่นอนปล้นฆ่าเข้าให้ก็นับว่าโชคดีมากแล้ว

ดีอ ดีอไม่มีใครเกิน

“วันนี้สมชายมาช่วยเรา อะ งั้นเราให้เป็นของรางวัล”

“เกี่ยมอี่ นี่ยังไม่เข้าใจอีกหรือไง!”

“เข้าใจอะไร”

“เป็นบ้าหรือ ออกมาคนเดียวแล้วยังพกของมีค่าแบบนี้!”

“สมชายอย่าตะคอกใส่เราสิ”

“ทั้งเงิน ทั้งทอง แล้วยังจะออกมามืด ๆ คนเดียว เก่งมากนักรหรือไง”

“เฮ้อ ก็สมชายช่วยเราแล้วไง”

“เคยคิดบ้างไหมว่าถ้าไม่เจอใครจะเป็นยังไง”

“...”

“ไม่โดนฆ่าโยนลงคลองไปแล้วหรือไง ทำอะไรไม่รู้จักคิด!”

“...”

“พวกมันเข้าไปนะทองนะ รวยมากนักก็ไขว่ไปเลย โดนจี้โดนปล้น ขึ้นมาก็ช่วยไม่ได้”

“ฮึก... ก็ทองเส้นนี้มันเป็นของสมชาย”

เจ้าของชื่อหยุดชะงัก มองลูกชายเสียเฮงที่ยืนปาดน้ำตาบ่อย ๆ หน้าแบ่หลังจากโดนเขาเทศน์ไปชุดใหญ่ ไหลทั้งสองข้างสิ้นเมื่อเจ้าของร่างละอื่นเสียงดัง

“ชี้แยละทีหนึ่ง ด้อชนกทีหนึ่ง ไม่มีใครเกิน”

“เราอุตส่าห์ ฮึก... ชื้อมาให้สมชายใส่แท้ ๆ”

“ไม่ได้เออยากได้”

“ก็เราอยากให้สมชาย! เราเก็บเงินเองเลยนะ ที่ซื้อเส้นนี้มาให้ เราแค่อยากให้สมชายจริง ๆ นะ”

“แล้วมันจำเป็นต้องเอาติดตัวหรือไง”

“ก็ถ้าเอาไว้กับตัว ฮึก ถ้าเจอสมชายเราจะได้อาให้ได้ทันที”

“...”

“สมชายดำเราทำไม ฮือออ เราบอบบาง เราอ่อนแอ เราเป็น พิกก็บุญของคุณป่านะ ฮือ”

สมชายเครียดทันทีเมื่อได้ยินเสียงร้องไห้โอดดังขึ้นมา อีกฝ่ายร้องให้สุดน้ำมูกจนเขาได้แต่ถอนหายใจออกมาเสียงดัง สมชายไม่เคยชอบเสียงร้องไห้เลยสักนิดเดียว แถมตอนนั้นคนที่ร้องไห้ยังเป็นลูกชายคนเล็กของเสียเฮงอีก ทั้งที่โตจนอายุสี่สิบแล้วก็ยังเอาแต่ร้องไห้จ๊ำแบบนี้มันใช้ได้ทีไหนกัน

“เลิกร้องไห้แล้วกลับบ้านสักที”

“สมชาย”

“อะไร”

“เจ็บขา”

“...”

“โอ๊ยยยย!”

ลูกชายพ่อสมศักดิ์ยื่นมองเกี่ยมอู่ที่ลู่ ๆ ก็ขาอ่อนลัมแผละลงไป กองกับพื้นปูน ช้อนตาแดง ๆ ขึ้นมามองเขา ไหนจะทำปากเบะใส่อีก เกี่ยมอู่กะพริบตาปริบ ๆ อยู่อย่างนั้น สมชายถอนหายใจออกมาเสียง ดังอีกครั้งแล้วย่อตัวลง หันหลังให้อีกฝ่าย ท่าทางนั้นเรียกรอยยิ้มและ เสียงหัวเราะคิกคักจากลูกชายเสียเองได้เป็นอย่างดี

“สมชายใจดีจังเลย ให้เราขี่หลังด้วย”

“เจ็บไปเลย”

“สมชายจ๋า”

“อะไร”

“เดี๋ยวเราใส่ทองให้ตีใหม่”

“ถ้าอยากโดนโยนทิ้งก็ลองดู”

“แง”

“เจ็บ ๆ ลักทีเถอะ”

“สมชายจ๋า”

“...”

“วันนี้ขอบคุณมาก ๆ นะ”

“อ้อ”

“เราน่ะนะ...โคตรอยากได้สมชายเป็นผัวเลย แวกกก! สมชาย อย่าโยน!”

ดอกที่สาม

เสียงดนตรีไทยซึ่งดังก้องออกมาถึงนอกรั้วบ้านของพ่อสมศักดิ์ เจ้าของคณะลิเกชื่อดัง เป็นเสียงที่ชาวบ้านละแวกนั้นได้ยินกันจนชินหู เสียงเพลงและทำนองที่แสนไพเราะระรื่นหูจากเครื่องดนตรีกว่าสิบชิ้นคู่ควรกับการแสดงที่หลายคนต้องเอ่ยปากชมเมื่อพูดถึงคณะลิเกจันทรามหาสมพรเป็นอย่างยิ่ง

“เห่ เฮ เฮ้ เฮ้ ๆ”

ชายวัยกลางคนส่งเสียงขับร้องก้องกังวานพลางเหลือบมองบรรดาเด็กเล็ก เด็กวัยรุ่นที่กำลังร่ำรำตามจังหวะดนตรีอยู่เบื้องหน้า วันนี้คณะลิเกของพ่อสมศักดิ์จัดซ้อมใหญ่ แม้ปกติจะมีการซ้อมอยู่แทบทุกวัน แต่สำหรับการซ้อมใหญ่รวมวงกันแบบนี้จะมีเพียงแค่สัปดาห์ละหนึ่งวันเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เหล่าบรรดานักแสดงและนักดนตรีที่เป็นหัวใจสำคัญของลิเกจันทรามหาสมพรจึงต้องมารวมตัวซ้อมใหญ่ด้วยกันในตอนนี้

ท่าทางการร่ำรำถูกออกแบบโดยอาจารย์ลิเกเก่าชื่อดังอย่างอาจารย์เพ็ญประภา ที่วันนี้พ่อสมศักดิ์ได้เชิญมาร่วมดูร่วมฝึกซ้อมให้แก่เด็ก ๆ ในคณะ ลีลาที่อ่อนช้อยงดงามทำให้อาจารย์เพ็ญประภาพอใจ

อยู่ไม่น้อย

จุดเริ่มต้นของคณะลิเกนี้มีที่มาจากการที่ทุกคนต้องการหาเงินเลี้ยงตนเองและครอบครัวจึงร่วมกันตั้งคณะขึ้นมา ซึ่งมีสมาชิกตั้งแต่รุ่นหนุ่มสาวไปจนถึงผู้สูงอายุ แม้แต่เด็กตัวเล็กตัวน้อยที่ต้องการรายได้เสริม พ่อสมศักดิ์ก็มักจะรับเอาไว้พิจารณาสำหรับเล่นเป็นตัวละครประกอบฉาก นักดนตรีหน้าใหม่ที่มีแวว มีฝีมือเข้าตา พ่อสมศักดิ์ก็จะถ่ายทอดวิชาให้อย่างเข้มงวด เพื่อให้เด็กคนนั้นได้มีวิชาติดตัวต่อไป ด้วยเหตุนี้...พ่อสมศักดิ์จึงเป็นที่รักของชาวบ้านอย่างไม่เป็นที่กังขา

เดรั้ง เตรง

“แวะมาดูหน่อยสิ...ว่าลุงซิเปิดแสดง ไม่มาเดี๋ยวจะหาว่าแล้งน้ำใจเหือดแห้งเหี่ยวเฉา”

“เอาใหม่ เอียนตรงแล้ง แล้วค่อยขึ้นน้ำใจช้า ๆ”

“จะพ่อ”

พ่อสมศักดิ์เอ่ยท้วงลูกศิษย์ก่อนที่จะสอนให้อีกฝ่ายร้องอย่างถูกต้อง เมื่อได้ยินบทขับร้องที่พอใจ ใบหน้าเหี่ยวยุบก็ค่อย ๆ ปรากฏรอยยิ้มออกมา การฝึกซ้อมดำเนินไปเรื่อย ๆ จนผ่านไปหลายชั่วโมงกว่าที่จะได้ยินคำอนุญาตให้แยกย้ายไปพักผ่อนได้ บรรดาเด็กเล็ก ๆ เลยพากันออกไปซื้อขนมกิน ส่วนพวกผู้ใหญ่ขึ้นมาหน่อยก็นั่งจับกลุ่มคุยกัน

เจ้าของคณะพรุลมหายใจออกมาก่อนจะมองไปรอบ ๆ ดวงตาของผู้อาวุโสประจำคณะไปหยุดอยู่ที่ชายหนุ่มซึ่งนั่งฟังเสาะอยู่ไม่ไกล แวดตาของพ่อสมศักดิ์หม่นลงเพียงครู่ ก่อนที่เขาจะตัดสินใจยืนตัวเองลุกขึ้นแล้วเดินหนีออกมา

‘ชายเอ๊ย...’

วันนี้ทั้งวันสมชายลงมาร่วมซ้อมด้วยใบหน้าบึ้งตึง ตามคำตอบคำ ใครมายุ่งด้วยก็ไม่สนใจ แต่ถึงอย่างนั้นเมื่อถึงคิวตัวเองร่วมแสดง

เขาก็ตั้งใจทำ แต่หลังจากนั้นเจ้าตัวก็จะหลบมุมไปนั่งอยู่คนเดียว เขาเป็นแบบนี้เสมอ ใคร ๆ ก็รู้

สมชายไม่เคยคิดอยากจะเป็นลิเก เขาเพียงแต่จำใจมาช่วยครอบครัวเท่านั้น

เมื่อลมหัวจมน้ำมาจนถึงวันนี้แล้ว การจะถอนตัวก็คงเป็นไปได้ยาก ไหนจะหนี้ก้อนโตที่หยิบยืมมาอีก การที่สมชายได้เป็นลิเกเบอร์หนึ่งอาจเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้คณะลิเกจนทรมานหาสมพรยังคงอยู่

สมชายโตมาในคณะลิเก แม้จะไม่ได้ฝึกซ้อมหนักอะไร เขาก็เหมือนใช้สูตรโกง เพราะได้วิชามาเกือบจะทั้งหมด ร้องลิเกได้ ขับบทกลอนได้ รำได้ แถมยังเล่นดนตรีได้อีก พรสวรรค์พวกนี้นับเป็นสิ่งที่หลาย ๆ คนในคณะต่างก็รู้สึกอิจฉา สมชายไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่าเขามีความสามารถที่แสนจะน่าทึ่งมากมายขนาดไหน

“พี่ชาย เอาน้ำโอเลี้ยงใหม่ เดี่ยวฉันไปซื้อมาให้”

“ไม่เอา”

“นั่งหน้าบูตอีกแล้วนะ ไม่หล่อ ๆ ๆ ๆ”

เก่งเดินเข้ามาพูดเข้าหาพี่ชายตัวเอง แต่เมื่อถูกสมชายมองตาขวาง เด็กน้อยจึงหุบปากจับก่อนที่จะยิ้มแหย ๆ แล้ววิ่งออกไป ทิ้งให้ชายหนุ่มนั่งฟังเสาะอยู่อย่างนั้น

สมชายมองกลุ่มผู้หญิงตรงหน้า ทุกคนล้วนแต่เป็นนางรำในคณะ บางคนก็รับบทบาทสำคัญ ๆ ยกตัวอย่างก็เช่นหญิงสาวเสื้อขาวคนนั้น...

“ยกมือขึ้นอีกหน่อยนะ ouse”

พิมพ์สอนเด็กผู้หญิงคนหนึ่งพร้อมทั้งช่วยจัดท่าทางรำรำที่ถูกต้องให้ เรียงรอยยิ้มจากอาจารย์เพ็ญประภาที่ยืนมองอยู่ข้าง ๆ ดูท่าทางอาจารย์จะพอใจไม่ใช่น้อยที่เห็นลูกศิษย์ของตัวเองได้ดีขนาดนี้

พิมพ์เป็นนางเอกลิเกเบอร์หนึ่งของคณะ และเป็นคู่ขวัญของสมชาย เพชรแก้วเกล้า ท่าทางการรำรำ รวมถึงลีลาในการขับร้อง

ต่าง ๆ อ่อนช้อยงดงามจนกลายเป็นขวัญใจของใครหลาย ๆ คน พิมพท์มักจะได้รับคำชมเสมอ แต่มยังเป็นคนขยับหมั่นฝึกซ้อม พ่อสมศักดิ์ถึงกับยกให้เป็นลูกศิษย์ดีเด่นเลยด้วยซ้ำ

สมชายนั่งมองอยู่อย่างนั้นจนพิมพท์รู้สึกตัว เธอชะงักแล้วส่งยิ้มให้ แต่ชายหนุ่มกลับพรวดมหายใจออกมา แล้วย่นตัวลุกขึ้นเดินออกจากศาลาไม้ทันที

พิมพท์เป็นผู้หญิงสวย แต่มยังมารยาทดี นิสัยก็ดี ใคร ๆ ต่างก็หลงรักเธอ แต่สำหรับสมชายแล้ว เขากลับมองเธอเป็นเพียงแค่เด็กในคณะอีกคนของพ่อสมศักดิ์ก็เท่านั้น แม้ใครต่อใครมักจะเอ่ยแซวทั้งคู่อยู่บ่อยครั้ง แต่ลูกชายคนเดียวของพ่อสมศักดิ์ก็ไม่เคยแสดงท่าทีฟังพอใจในตัวอีกฝ่ายเลย กลับกันเจ้าตัวเธอแต่หลบไปใช้ชีวิตสันโดษ หลีกเลียงการพบเจอคนมากหน้าหลายตา ไม่ชอบสังสรรค์กับคนอื่น ๆ จนถูกหลายต่อหลายคนนินทาอยู่บ่อยครั้ง

“พี่ชาย ๆ”

“อะไร” ยังไม่ทันที่เขาจะได้ก้าวขึ้นบันไดบ้าน ลูกศิษย์อีกคนของพ่อสมศักดิ์ก็วิ่งแจ้นมาเรียกเขาเอาไว้เสียก่อน

“เอ่อ คือ พ่อสมศักดิ์บอกให้พี่ไปรับชวดวงที่ส่งซ่อมจ๊ะ”

“อันไหน”

“ไม่ชิงชั้น ตัวที่หนังงูมันขนาดนะจ๊ะ”

“อืม เดียวไปเอาให้”

สมชายพยักหน้ารับรู้ เด็กน้อยคนนั้นยกมือไหว้แล้ววิ่งแจ้นกลับไปยังศาลาไม้ แทนที่จะได้กลับขึ้นไปนอนพักหลังจากฝึกซ้อมเสร็จ เขาก็ต้องเปลี่ยนเส้นทางเดินไปยังโรงจอดรถที่อยู่อีกฝั่งของตัวบ้าน อาณาเขตของที่นี่ค่อนข้างกว้างพอสมควร พื้นที่ขนาดเกือบสิบไร่ถูกสร้างเป็นที่พักพิงให้แก่บรรดาลูกคณะ มีบ้านทรงไทยหลังเล็ก ๆ ตั้งเรียงกัน รวมถึงสวนหย่อมซึ่งมีทั้งต้นไม้ใหญ่ที่ปลูกไว้ให้ความร่มรื่นไม้ใบ ไม้ประดับ และมีบ้านทรงไทยขนาดใหญ่ซึ่งที่อยู่อาศัยของพ่อ

สมศักดิ์และลูกชายหัวแก้วหัวแหวนอย่างสมชายตั้งอยู่ตรงกลาง ใคร ๆ ก็บอกว่าบ้านของพ่อสมศักดิ์นั้นสวยงาม แดมด้านหลังยังติดลำคลอง เหมาะแก่การพักผ่อนหย่อนใจเป็นที่สุด

สมชายสตาร์ตรถยนต์ก่อนจะขับออกจากบ้าน ตรงไปยังร้านรับซ่อมเครื่องดนตรีร้านประจำในตัวเมืองที่มักจะไปใช้บริการ ใช้เวลาเกือบชั่วโมงก็มาถึง พอจอดรถเสร็จเรียบร้อยก็ลงรถแล้วเดินเข้าไปรับเครื่องดนตรีที่ส่งซ่อมด้านใน

“คุณป้าบอกว่าสิ้นเดือนนี้นะ ห้ามเบี้ยวอีก”

“โอ้ เกียมอี่ ช่วยบอกพ่อหน่อยไม่ได้หรือว่าน้ำขอจ่ายซักว่า นั่นอีกแค่อาทิตย์เดียว อาทิตย์เดียวจริง ๆ มันหาไม่ได้เลย ช่วงนี้ไม่มีลูกค้าเลย”

“คุณป้าสั่งมา ใครจะกล้าขัดล่ะ”

“มันไม่มีจริง ๆ เกียมอี่เฮ้ย”

‘เกียมอี่? ชื่อนี้มันจะมีสักกี่คนกันเชียวนะ’

สมชายสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนหันหน้าหนีแล้วเดินไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าตู้กระจกไม่ไกล เขาตั้งใจว่าจะรอให้อีกฝ่ายออกไปจากร้านก่อนถึงค่อยเข้าไปคุยกับเจ้าของร้าน เพื่อจะได้ไม่ต้องเผชิญหน้ากับลูกชายคนเล็กของเสียเฮงตัวจ้อยคนนั้น ดูท่าทางแล้วเจ้าตัวคงจะมาทวงหนี้แทนเสียเฮงอีกนั่นแหละ

“เฮ้! สมชาย? สมชายใช้ใหม่จ๊ะ!”

‘ป้าเฮ้ย...’

สมชายนึกอยากจะติดตัวเองออกไปจากจุดนี้เสียเหลือเกิน พ่อเกียมอี่ไม่เห็น มันก็ต้องมีใครสักคนเดินเข้ามาสะกิดจนได้ เขาสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะหันไปมองสาวใหญ่ข้างตัว เธอฉีกยิ้มกว้าง ดีใจที่ได้เจอพระเอกโลกขวัญใจของตัวเอง สมชายมองริมฝีปากแดงจัดรับกับสีเสื้อ และสร้อยเส้นโตที่ประดับประดาไปด้วยอัญมณีสีสด มองปราดเดียวก็รู้ได้ทันทีว่านี่คือแม่ยกกระเป่าหนัก

“โอย หล่อเหลือเกินพ่อคุณ แม่ขอถ่ายรูปหน่อยได้ไหม”
สมชายชนลุกซู่เมื่อสาวใหญ่ขยับเข้ามาประชิดแล้วลูบตัวของ

เขา

“ไม่ได้!”

นั่นไม่ใช่เสียงของสมชาย

จริงอยู่ที่เขาอยากจะทำอะไร แต่นั่นไม่ใช่เสียงของเขาจริงๆ

“ถอยไปห่างๆ เลยก่า!”

“เรียกใครบ้าง!”

“ก็บ้านั้นแหละ! ถอยห่างไปนิด! อีกนิดนั้นแหละ! ห่างอีกสักนิด
อีกนิดนั้นแหละ!”

“เก๋มอี! อะไรของแกเนี่ย!”

สมชายยืนมองสาวใหญ่เทียบกับเด็กหนุ่มรุ่นลูก เก๋มอีที่ก่อน
หน้านี้ยืนคุยกับเจ้าของร้านมายืนข้างเขาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ สีหน้า
ยุ่งๆ แบบนั้นทำให้เขารู้ได้ในทันทีว่าตอนนี้เก๋มอีเตรียมจะโวยวายใส่
คุณนายชุดแดงตรงหน้าเขาแล้ว ทั้งสองคนยืนเท้าเอวจิกตาจ้องหน้า
กัน รวากับมีกระแสไฟฟ้าดังเปรี้ยะๆ ในอากาศ

ดูท่าเจ้าตัวตอนนี้ดี เท้าเอวตาเขียวขนาดนั้นเลยนะลูกเสียเฮง
เปรี้ยวเหลือเกิน ตัวแค่นี้

“ไม่ให้ถ่าย!”

“เฮ้ะ! ฉันจะถ่ายรูปกับสมชาย มายุ่งอะไรด้วย เป็นเด็กเป็นเล็ก
ทำไมทำท่าแบบนี้กับผู้ใหญ่!”

“สมชายไม่ชอบให้คนมาถ่ายรูป ตอนนี้เป็นเวลาส่วนตัวของ
สมชายด้วย ห้ามรบกวน! แล้วเมื่อที่ป่าลูบตัวสมชายทำไม! เช็กชวล
ฮานามีสมชายเหรอ!”

นี่เก๋มอีกำลังสอนเรื่องเวลาส่วนตัวอย่างนั้นเหรอ เฮอะ...เขา
ละอยากจะหัวเราะออกมาจริงๆ

“คะ...คุณหนูคะ ไม่ใช่ฮานามีคะ”

“ฮาอะไร”

“เอ๋อ...ฮาอะไรวะมานิด”

“ฮารูอิครับ”

“เออ! นั่นแหละ ป้าอย่ามาเช็กชวลฮารูอิสมชายนะ!”

ไปกันใหญ่แล้ว ไปกันใหญ่เลย ไม่มีใครห้ามกันสักคำ สมแล้ว
ที่อยู่ข้างเกี่ยมอี่ได้

“เกี่ยมอี่ เอ็งอย่ามาอวดดีให้มันมากนักรนะ! คิดว่าเป็นลูกเสีย
เฮงแล้วจะทำอะไรก็ได้เหวอ”

“ลูกเสียเฮงแปลว่าอิสระ! เราไม่ยอมให้ป้ามาด่าเราฝ่ายเดียว
เหวอ! นู่น! ป้าออกไปได้แล้ว ไปๆ ผัวบ้านั่งรออยู่ข้างนอกนู่น!”

“แกอย่ามาเรียกฉันว่าป้านะเกี่ยมอี่! มีสิทธิ์อะไรมาห้ามไม่ให้
ฉันถ่ายรูปกับสมชาย ฉันเป็นแม่ยกเบอร์หนึ่งของเขาเชียวนะ!”

สมชายยืนอึ้งเมื่อจู่ๆ สาวใหญ่เสื้อแดงก็ถอดกำไลทองเตรียม
จะยื่นมาให้เขา แต่กลับถูกมือเล็ก ๆ ของลูกชายเสียเฮงดันออกไปเสีย
อย่างนั้น โบหน้าหวานงอแง คิ้วขมวดเข้าหากันแล้วรีบเดินมาทางแขน
บึงตัวเขาเอาไว้ ส่วนสองคนนั้นพอเห็นเจ้านายทำกริบบายยืนขนบข้าง
ช่วยกางแขนขวางเอาไว้อีกชั้นหนึ่ง

‘สมชายเอ๊ยสมชาย ทำไมในชีวิตเจอแต่คนแบบนี้วะ’

“ให้ได้แค่นั้นยังจะกล้ามาเคลมว่าเป็นเบอร์หนึ่งนะป้า อีกอย่าง
จะมาก่อนมาหลังก็แฟนคลับเหมือนกัน อย่ามาพูดเอาดีเข้าตัวหน่อย
เลย!”

“นี่! สมชาย ฉันให้หมดนี้เลย”

“เกี่ยมอี่ให้ได้มากกว่าป้าอีก”

“เอาทองไหมสมชาย”

“โอย! เกี่ยมอี่เหมาทั้งร้านให้เขายังได้เลย”

“...นี่! สมชาย อะ เอานาพีกาไปเลย เรือนนี้แม่ซื้อมาเป็นแสน
เชียวนะ!”

“โน้จ๊ะ สมชายไม่รับของก๊อบ”

“ไม่ได้ก๊อบ! นี่มันงานแท้!”

“โอ๊ยป้า! งานแท้ก็แปลว่าก๊อบใหม่!”

สมชายเริ่มหงุดหงิด เขาเพียงแค่มารับของตามคำสั่งของพ่อ ไม่ได้คิดเลยว่าจะต้องมายืนอยู่ท่ามกลางสงครามของบรรดาคนรวยแบบนี้ คุณลิดู เดี่ยวคนนั้นก็ยื่นทอง เดี่ยวคนนั้นก็ชูเงิน เขาควรจะได้ใจจริง ๆ ไซ้ใหม่ที่มีคนรวยมาชอบเขามากขนาดนี้ สมชายมองเกี่ยมอืดต่อปากต่อคำกับคุณนายซูดแดง ตัวก็แค่นั้นแต่เล่นใหญ่ไว้ก่อน จากตอนแรกที่คุณนายเสื่อแดงมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมไป ๆ มา ๆ ก็เริ่มหน้าซีดเมื่อโดนเกี่ยมอืดตอกกลับทุกคำพูด

สาวใหญ่ยื่นกั๊ดปากด้วยความโกรธก่อนด่าเกี่ยมอืดใหญ่แล้วเดินปั้งปั้งออกไปจากร้าน

“เฮอะ รวยไม่เท่า ออย่าเท่า ไม่ชอบ”

“คุณหนูคะ นั้นซ้อเจียงนะคะ เสียเฮงรู้จะโดนดูเอานะคะ”

“คุณป้าไม่ดูเราหรอก คุณป้ารักเราจะตายไป อ๊ะ! สมชายยย”

สมชายกลอกตา เมื่อครู่นี้แอบเดินหลบไปหาเจ้าของร้านเจียบ ๆ แล้วแท้ ๆ แต่เกี่ยมอืดก็ดันตาไว รีบวิ่งมายืนข้าง ๆ เสียอย่างนั้น เขาเหลือบมองโบหน้ากลมใสของคนที่ยืนยิ้มแป้นแล่นอยู่ข้าง ๆ ก่อนถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วทำเหมิน จัดการบอกธุระกับเจ้าของร้าน ยืนรอสักพักซอตัวที่ถูกส่งซ่อมก็มาอยู่ในมือเขาจนได้

“เท่าไหร่”

“ไม่ต้องจ่ายน้ำ สมชาย เราจ่ายให้เอง”

“ไม่ต้อง”

“ไม่เป็นไร เกี่ยมอืดรวย”

“รวยก็เอาไปทำอย่างอื่น”

“ทำมาทุกอย่างแล้ว เหลือแต่จ่ายค่าขอให้สมชายอะ”

น่าเบื่อนัก อะไรมันจะรวยขนาดนั้น

“ไม่ต้อง”

“จี้! ลุง ค่าซ่อมมันเท่าไร? บอกมา เดี่ยวเกี่ยมอี่จะจ่ายแทนเอง
ที่ร้าน”

“เอ๋อ...”

สมชายสบบบเบา ๆ ควักเงินที่เตรียมมาจ่ายให้เจ้าของร้าน แล้ว
รีบเดินจ้ำจ้าวออกมาจากร้านทันทีโดยไม่รอฟังเสียงของเกี่ยมอี่ที่วิ่ง
ตามหลัง เขารีบขึ้นรถตัวเอง แต่ยังไม่ทันที่จะได้ติดเครื่อง เขาก็สะดุ้ง
เพราะเกี่ยมอี่เอาหน้ามาแนบกระจกรถ แถมยังทำตาปริบ ๆ ส่งเสียง
บอกว่าอยากคุยกับเขา

ต้องทำขนาดนี้เลยหรืออย่างไรกัน เหลือเกินจริง ๆ ลูกเสี่ยเฮง
เนี่ย

สมชายมองคนติดตามของอีกฝ่ายที่รีบวิ่งตามมาดิ่งตัวเกี่ยมอี่
ออกจากรถของเขา เป็นพระเอกดีกว่าเหนื่อยแล้ว แต่การเป็นคนดูแล
เกี่ยมอี่น่าจะเหนื่อยกว่า งานยากแบบนี้...มิน่าเสี่ยเฮงถึงให้เงินเดือน
สองคนนั้นเยอะเหลือเกิน

“สมชาย!”

“มีอะไร”

“สิ้นเดือนจะไปแสดงที่วัดพระวิเชียรฯ ใหม่ เราจะไปรอที่หน้า
เวทีน้ำ”

“ให้ตายสิ”

“เราเหมารถดินไปถมที่วัดให้แล้วนะ เอาเวทีไปลงได้เลย”

“เกี่ยมอี่!”

“ค่าฟงค่าไฟไม่ต้องห่วง เราจ่ายล่วงหน้าให้แล้ว”

“ให้ตายสิวะ...ทำไมใช้เงินแบบนี้ ฟุ่มเฟือย”

“ฟุ่มเฟือยแปลว่าอะไรอะมานอช”

“เอ๋อ...”

“เกี่ยมอี่ไม่รู้จักอะสมชาย มันแปลว่าอะไร เราขอโทษ เรา รู้จัก

แต่คำว่ารวบ อ๊ะ! สมชาย! สมชายยย”

“คุณหนู!”

“อ๊ะ! เดียวนะ ลืมเอาทองให้สมชายเลย! ทำไมพี่แหมกับมาโนช
ไม่เตือนเรา! สมชาย! สมชายกลับมาเอาทองก่อนนน! สมชายยย!”

ดอกที่สี่

ยามที่ตะวันลับขอบฟ้า แสงไฟจากภายในงานก็ค่อยๆ สาดแสงลงมาแทนที่ ดวงไฟหลากหลายสีสันตภูนำมาประดับตกแต่งเรียกความสนใจจากบรรดาผู้เข้าชมให้รู้สึกตื่นตาตื่นใจกับความตระการตาของงานวัดในค่ำคืนนี้ ผู้คนเริ่มทยอยเข้ามาในงาน สองข้างทางเต็มไปด้วยร้านขายอาหาร รวมไปถึงเสื้อผ้า เครื่องประดับ และของใช้ต่างๆ ให้ผู้มาได้จับจ่ายใช้สอยกันอย่างเพลิดเพลิน

สิ่งหนึ่งที่ทำให้ผู้คนมากมายมารวมตัวกันในวันนี้ นอกจากจะได้สนุกสนานเพลิดเพลินไปกับบรรยากาศในงานวัดแล้ว ยังจะได้ชมการแสดงที่แสนตระการตาซึ่งนานๆ ที่จะมีโอกาสได้ชม นั่นก็คือคณะลิเกจันทรามหาสมุทร

เวทีลิเกถูกจัดตั้งในพื้นที่กว้างขวาง เป็นจุดเด่นที่แทบทุกคนในงานจะต้องมองเห็นเวทีที่แสนจะตระการตานี้ ยิ่งใกล้ถึงเวลาแสดงเสียงเตรียมเครื่องดนตรี เสียงเตรียมการแสดงก็ยิ่งเรียกให้ผู้ชมกรุเข้าไปจับจองพื้นที่สำหรับนั่งชมกันจนลานหน้าเวทีแน่นขนัด ไม่ว่าจะคนเฒ่าคนแก่ ลูกเล็กเด็กแดง และกลุ่มวัยรุ่น คนที่มาทีหลังก็ต้องใช้วิธียืนดู กลุ่มเด็กชนๆ พวกกันป็นขึ้นไปนั่งบนหระซังของวัด รอชม

การแสดงที่ขึ้นชื่อว่าจะแสนจะเปล็ดเปล็นใจในอีกไม่กี่อึดใจข้างหน้า
เมื่อดนตรีใหม่ร้องดังขึ้น แสงสว่างบนเวทีก็ยิ่งเจิดจ้ามากยิ่งขึ้น
ดนตรีไทยที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของลิเกชวนให้หลาย ๆ คนถึงกับต้อง
หยุดยั้งฟัง บ้างก็ซึ้งมือซึ้งไม้ ชักชวนคนที่มาด้วยกันให้มายืนดูใกล้ ๆ
เสียงบรรเลงของวงปี่พาทย์ดังขึ้นเป็นจังหวะใหม่โรงตามธรรมเนียม
การแสดงลิเก เป็นการบูชาเทพยดาและครูบาอาจารย์ที่เคารพนับถือ
รวมถึงเป็นการป่าวประกาศเป็นนัย ๆ ว่าอีกไม่นานนี่ลิเกคณะจันทรา-
มหาสมพรจะเปิดการแสดงให้ได้ชมกันแล้ว

หลังจากที่บรรเลงเพลงใหม่โรงจบก็ตามมาด้วยการบรรเลง
เพลงวาทสำหรับกรออกแขก ชายวัยกลางคนแต่งกายด้วยชุดที่มี
เอกลักษณ์เฉพาะออกมาขี้ออกแขกเพื่อเรียกให้ผู้ชมเข้ามารับชม
การแสดงกันเยอะขึ้น

“เฮ้ ๆ ฮา...ฮา...ขอเชิญท่านมาชมลิเก”

หลังจากออกแขกจบวงปี่พาทย์ก็บรรเลงรับ หลังจากนั้นก็
เป็นการเล่าเรื่องที่จะแสดงในวันนี้และเปิดฉากการแสดงอย่างเต็มที่
นักแสดงซึ่งสวมชุดและเครื่องประดับแวววาวตระการตาสลัดกันออก
มาตามบทบาทที่ตนเองได้รับ เมื่อออกมาก็ต้องแสดงฝีมือ วาด
ลวดลายและลีลาที่ทำให้หลาย ๆ คนต้องปรบมือให้ สมกับที่เป็นการ
แสดงจากคณะลิเกของพ่อสมศักดิ์

เสียงขี้ออกอันไพเราะยิ่งทำให้ผู้ฟังเปล็ดเปล็นมากกว่าเดิม
นักแสดงบางคนก็แสดงลีลาท่าทางถูกใจบรรดาพ่อยกแม่ยกก็จะได้รับ
เสียงปรบมือขอใบใจ บางคนก็หอบเอาของขวัญชิ้นเล็กชิ้นน้อยมามอบ
ให้เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจแก่ผู้แสดงที่ตนเองชื่นชอบ

ในที่สุด...ตัวละครที่หลาย ๆ คนรอคอยก็ออกโรง

“สมชายยย”

“มาแล้ว ๆ”

“สมชาย!”

เสียงปรบมือเกรียวกราวดังขึ้นเมื่อนักแสดงที่เป็นขวัญใจของใครหลาย ๆ คนออกมาจากหลังม่าน การแต่งกายตามแบบฉบับพระเอกลิเกในวันนี้ขับให้เขาดูโดดเด่นมากขึ้นไปอีก ลีลาการฟ้อนรำของ สมชาย เพชรแก้วเกล้า ทำเอาบรรดาแม่ยกต่างปลาบปลื้มกันเป็นแถบ ๆ ภาพที่ถูกฉายขึ้นบนจอขนาดใหญ่ด้านข้างเวทีซุ่มเข้าไปจนเห็นใบหน้าของพระเอกลิเกชื่อดังชัดตา เรียกให้บรรดาสาวน้อยสาวใหญ่ขยับเข้ามารับชมการแสดงมากขึ้นไปอีก

สมแล้วที่เป็น สมชาย เพชรแก้วเกล้า ขึ้นเวทีครั้งใดไม่เคยทำให้ผิดหวัง

“ท่านอย่าเมินหน้าหันเห ท่านดูลิเกสนุกสนาน ผมขอกราบท่านที่เมตตา ให้ผมได้มาเล่นลิเก...”

บรรดาแม่ยกรีบวิ่งไปหน้าเวที ยื่นของในมือให้แก่พระเอกลิเกคนโปรด สมชายสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ แม้จะไม่อยากรับแต่สุดท้ายก็จำเป็นที่จะต้องฉีกยิ้มกว้าง ขับร้องฮอตอ้อนเสียงหวานต่อไปพร้อมทั้งรับของจากสาวใหญ่เบื้องหน้า บางคนก็ขอจับไม้จับมือ บางคนก็ขอถ่ายรูปด้วย ผ่านไปไม่นานคอกของสมชายก็เต็มไปด้วยพวงมาลัยธนบัตร พอได้กลับเข้ามาหลังม่านก็เรียกเด็ก ๆ ในคณะมาช่วยกันยกออกให้

“โห พี่ชาย ทั้งหมดนี้รวมก็บาทละเนี่ย”

เก่งที่ตอนนี้สวมชุดลิเกขนาดพอดีตัวรีบวิ่งมารับพวงมาลัยจากสมชายแล้วนำไปมอบให้พ่อสมศักดิ์ที่นั่งอยู่ไม่ไกล อีกไม่นานเก่งเองก็ต้องขึ้นแสดง เขามักจะได้รับบทตัวจี๊ดของเรื่อง เป็นลิเกเด็กที่ใคร ๆ ก็พากันเอ็นดู

สมชายถอนหายใจแล้วเดินไปยืนรอคิวของตัวเอง มองดูคนนั้นคนนี้ออกฉาก

“วันนี้คนมาดูเยอะจริง ๆ เลย”

“นั่นสิ เต็มหน้าเวทีเลย”

“นึกว่าลิเกจะไม่มีคนดูเสียแล้ว”

“ลิเกพ่อสมศักดิ์เสียวนะ”

“ดีที่เขาจัดให้แสดงกันคนละวัน ถ้าเกิดให้มีหมอลำด้วยลิเกด้วยนะ แยกกันตายพอดี”

“นั่นสิ”

สมชายยืนกอดอกมองออกไปด้านหน้าเวที วันนี้มีคนมาดูเยอะอย่างที่หลาย ๆ คนพูด มองไปทางไหนก็มีแต่คนแน่นขนัดไปหมด เขาหวนนึกถึงช่วงแรก ๆ ที่เริ่มแสดงลิเก ตอนนั้นเขาตกใจไม่น้อยที่จะต้องยืนอยู่ท่ามกลางสายตาไม่รู้กี่ร้อยคู่ คนอย่างสมชายเองก็ไม่ใช่คนที่เก่งเรื่องการแสดงออก กว่าเขาจะเข็นตัวเองมาอยู่จุดนี้ได้ก็ต้องใช้ความพยายามเยอะอยู่พอสมควร

เขามองไปยังหน้าเวทีอีกครั้ง ก่อนที่จะขมวดคิ้วเมื่อสังเกตเห็นความผิดปกติบางอย่าง

“คนเยอะมาก ฉันสั้นไปหมดเลยเนี่ย! พี่ชาย...พี่? พี่?”

“อะไร”

“ฉันเห็นพี่เหม่อนี่ เดียวพี่ก็ต้องออกแล้ว เหม่ออะไรเนี่ย มองหาอะไร”

“กูไม่ได้เหม่อ”

“ก็เห็นมองไปหน้าเวทีอะ”

“เสือก กลับเข้าไปข้างในเหอะ”

“โธ้ย! เครื่องมันจะหลุด พี่นี่!”

สมชายดันหัวของน้องชายตัวเองเพื่อให้กลับเข้าไปด้านใน ก่อนสุดลมหายใจลึก ๆ เพื่อรวบรวมสมาธิกลับมาจดจ่อยังหน้าเวที เมื่อได้จังหวะที่ต้องออก เขาก็ค่อย ๆ ก้าวออกไป ร่ายรำขับร้องตามบทบาทที่ตัวเองได้รับมอบหมาย

การแสดงดำเนินไปเรื่อย ๆ ตัวละครต่าง ๆ ก็เวียนกันออกมาสร้างสีสัน ทั้งยังสอดแทรกมุขตลกเป็นระยะ เรียกเสียงหัวเราะจาก

บรรดาผู้ชมได้เป็นอย่างดี และเมื่อการแสดงดำเนินมาจนใกล้จะจบ
 เรื่อง เวลาที่ปาเข้าไปเกือบจะตีหนึ่งแล้ว สมชายนั่งลงบนตั้งทองหน้า
 เวที มองการแสดงของตัวละครอื่น ๆ ขณะเดียวกันก็เหลือบมองผู้คน
 หน้าเวทีอยู่เป็นระยะ บรรดาแม่ยกนั่งมองเขม็ง ดวงตาใสไร้ซึ่งความ
 ง่วงงุน เขาไล่สายตามองไปเรื่อย ๆ ก่อนจะเริ่มสงสัยขึ้นมาอีกครั้ง

แปลก น่าแปลก...

ไม่มาเหรอ

เฮอะ ไม่มากก็ไม่มา ก็ไม่ได้สนใจอยู่แล้ว มาที่รำคาญเปล่า ๆ
 ดีแล้วที่ไม่มา

รำคาญเสียงแว๊ด ๆ แบบนั้นจะตายไป

สมชายปิดความรู้สึกสงสัยพวกนั้นทิ้งไปเมื่อถึงคิวตัวละครที่
 ตัวเองสวมบทบาทอยู่ ในที่สุดก็ถึงเวลาที่จะต้องโบกมืออำลาเวที
 นักแสดงทั้งหมดออกมาขึ้นเรียงกัน ยกมือไหว้ขอบคุณ กล่าวอำลา
 และขบรับอีกเล็กน้อยเพื่อสร้างความประทับใจสุดท้าย

หลังจากยกมือไหว้แล้วนักแสดงก็ทยอยกลับเข้าหลังฉากไป
 ก่อนจะพากันถอดเครื่องประดับออกจากตัว เสียงเพลงยังดังคลอไป
 เรื่อย ๆ จนเงียบลงในที่สุด คนดูเริ่มเก็บข้าวของแล้วเดินทางกลับบ้าน
 กัน ปล่อยให้พื้นที่ที่เคยเต็มไปด้วยผู้คนกลับมาว่างเปล่าอีกครั้ง

สมชายล้างเครื่องสำอางบนหน้าออก ถอดเสื้อผ้าและเครื่อง
 ประดับ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเสื้อยืดและกางเกงขายาวที่สบายตัวแทน
 เขาผละออกมานั่งดื่มน้ำเปล่าเย็น ๆ คนเดียวเงียบ ๆ ขณะที่คนอื่น ๆ
 พักผ่อนกัน สมชายพรุลมหายใจออกมา ก่อนเดินออกมาจากโรงลิเก
 ตอนนี่คนเริ่มทยอยกลับบ้านแล้ว แม่ค้าพ่อค้าก็เช่นกัน ของที่ขายใน
 ตอนนี่เริ่มเหลือไม่มาก เขาตัดสินใจว่าจะลองไปเดินดูรอบ ๆ งาน
 สักนิด สมชายอ้อมมาทางด้านหน้าเวที ก่อนจะชะงักไปเมื่อเห็นใคร
 บางคนยืนชะเง้อชะแง้อยู่ข้างลำโพง

เสื้อกันหนาวสีส้มคันตาทำให้สมชายจำได้ในทันทีว่าคนคนนั้น

คือใคร

“อ๊ะ! สมชาย!”

“ให้มันได้อย่างนี้สิวะ”

สมชายหยุดยืนนิ่ง แล้วหันไปมองคนที่โบกไม้โบกมือพร้อมกับวิ่งมาหาเขา แน่แน่นอนว่าคนตรงหน้าคือแม่ยกเบอร์หนึ่งของ สมชาย เพชรแก้วเกล้า เกี่ยมอี่วิ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้า ฉีกยิ้มกว้างให้แล้วเปิดหมวกสูดออก เขาถึงเห็นใบหน้าของเกี่ยมอี่ได้อย่างชัดเจน

“มางานวัดพร้อมกับแผ่นแปะเจลลดไข้? มาตั้งอย่างนั้นนะเหรอ
อย่าบอกนะว่าไม่สบาย?”

“เหอะ ๆ เรามาเข้าไปนิดนึง เลยไม่ได้จองที่ด้านหน้าเวทีอะ อย่าย่า
ว่าเราเลยนะสมชาย”

“ใครสน”

“โห่ อะไรเนี่ย ไม่คิดถึงแม่ยกคนนี้น้อยเหรอ ฮัลโหล แม่ยก
หายไปทั้งคน นายไม่สังเกตเลยเหรอสมชาย”

“ต้องสังเกตด้วย?”

“โอย ใจร้ายเก่งอะคนนี่ ฟืดดด”

สมชายเห็นเกี่ยมอี่สูดน้ำมูกด้วยใบหน้าแดง ๆ แบบนั้นแล้วนึก
หงุดหงิดในใจที่เกี่ยมอี่ออกมาเที่ยวงานแบบนี้ทั้ง ๆ ที่ตัวเองน่าจะเป็น
หวัด แถมตอนนี้ยังเป็นเวลาดีกมากแล้วด้วย ทำไมเสียเฮงถึงยังปล่อยให้
เกี่ยมอี่ออกมาได้

ดูสิดู ตาก็ปรี้อ หน้าก็บวมแดง จมูกก็แดงไปหมด ไหนจะทำทาง
สูดน้ำมูกเสียงดังฟืด ๆ แบบนั้นอีก

ไม่สบายแล้วยังจะซ่า ลูกเสียเฮงนี่มันจริง ๆ เลย

“มากับใคร”

“เรามากับมานิซกับพีแซม แต่สองคนนั้นแยกไปหากัวยเตี้ย
กินแล้ว”

อะไรกัน สองคนนั้นกล้าปล่อยให้เกี่ยมอี่มาตรงนี้คนเดียวเนี่ย

นะ?

“เราเอาเงินมาให้ด้วยนะ แต่มันอยู่กับพี่แหมอะ ไป ๆ เดียวพาไปเอา”

“ไม่ไป”

“อ้าว!”

“ไม่เอา”

“ไม่เอาเงินจะเอาอะไร อ้อใช่! ทองไหมสมชาย ทอง ๆ”

สมชายยกมือหนาขึ้นลูบหน้าตัวเองทันทีเมื่อเห็นอีกฝ่ายคันตามตัวเพื่อจะหยิบทองออกมาให้ สุดท้ายเขาก็จำเป็นที่จะต้องขยับเข้าไปใกล้แล้วจับข้อมือของเกี่ยมอ้อเอาไว้เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายควักทองขึ้นมาดูได้ตามที่ใจอยากจะทำ

‘เกี่ยมอ้อนะเกี่ยมอ้อ จับตรงไหนก็มีเงินมีทองไปหมดเลยหรือไง’

“ไม่ต้อง”

“อ๊ะ สมชาย จะไปไหน ไปด้วยนะ นะ ๆ”

เขาหยุดหิดที่เห็นใบหน้าแดง ๆ ของเกี่ยมอ้อ ทั้ง ๆ ที่ยังสูดน้ำมูกอยู่คาจมูก ทำไม่ถึงไม่กลับไปนอนพักผ่อนที่บ้าน ยังจะซ่าออกมาเที่ยวงานวัดแบบนี้ แถมยังใจกล้าไปยืนด้อม ๆ มอง ๆ แถวเวทีคนเดียวอีกไม่รู้เลยหรือใจว่าพวกเงินพกทองมาเต็มตัวแบบนี้แล้วไปอยู่ในที่ลับตาคนแบบนี้มันเสี่ยงต่อการโดนจี้โดนปล้นมากขนาดไหน แม้ว่าที่นี่จะเป็นวัด แต่ก็มีพวกขี้เหล้าขี้ยาป่วนเบี่ยนอยู่ไม่น้อยเลย

“สมชายจะไปไหน ไหว้พระหรือ! ไปด้วยนะ นะ ๆ”

เขาอยากจะพาเกี่ยมอ้อไปส่งให้ถึงมือบรรดาคนดูแลทั้งสองคนนั้น แต่พอเห็นสีหน้าดีอึ้งของเจ้าตัวก็ต้องยอมเลยตามเลยไปก่อน เขาพาเกี่ยมอ้อเดินขึ้นบันไดสูงชันเพื่อไปสักการะพระพุทธรูปองค์ใหญ่ที่ตั้งอยู่ด้านบนซึ่งสูงจากพื้นขึ้นมาหลายสิบเมตร ทำให้สามารถมองเห็นวิวรอบ ๆ ได้ทั่ว ไฟสีเหลืองดวงใหญ่ที่ส่องขึ้นไปยังสะท้อนให้เห็นถึงความใหญ่โตและโดดเด่นของพระใหญ่องค์นี้

ไม่บ่อยครั้งนักที่เขาจะได้มาไหว้พระทำบุญแบบนี้ ต่างกับใคร
อีกคนที่มักจะเที่ยวชมงานวัดเป็นงานอดิเรก มึงงานที่ไหน มีเกี้ยวมอ
ลูกเสี้ยเฮงที่นั่น เขายืนมองตัวนารำคาญวิ่งไปที่ซุ้มขายดอกไม้ธูปเทียน
ก่อนจะวิ่งกลับมาขึ้นดอกไม้ให้เขาด้วยใบหน้าแดงๆ สมชายพรุลม
หายใจออกมาก่อนจะยื่นมือไปรับดอกไม้ รอยยิ้มกว้างจึงถูกจุดขึ้นบน
ใบหน้าของเกี้ยวมอทันที

“นี่ๆ สมชาย”

“อะไร”

“เขาบอกว่าหลวงพ่อดีลชีวิตรักดีสิทธิ์มากๆ เลยนะ ขออะไร
ก็ได้ อย่างนั้นเลย”

“...”

“ขอให้ได้สมชายเป็นผัว”

ลูกเสี้ยเฮงนี่คิดจะพูดอะไรก็พูดจริง ๆ ลินะ...

สมชายกลกอกตาไปมา เมื่อเห็นปฏิกิริยาแบบนั้นของพระเอก
ลิกะหนุ่ม เกี้ยวมอก็ยิ้มกว้างจนตาหยี หัวเราะคิกคักชอบใจก่อนจะปัก
ธูปลงในกระถางดินตรงหน้า มือเล็ก ๆ สองข้างประกบเข้าด้วยกันแล้ว
กราบไหว้บูชาพระพุทธรูป จากนั้นก็ก้มลงกราบสามทีอย่างสวยงาม

เมื่อกราบไหว้เสร็จ ทั้งสองคนก็ลุกขึ้นเพื่อเตรียมตัวลงไปด้าน
ล่าง เกี้ยวมอพูดไม่หยุด เย้ยชมการแสดงของเขาว่าหล่อบ้าง สนุกบ้าง
ตลกบ้าง แล้วก็หัวเราะชอบใจอยู่คนเดียว สมชายที่เดินอยู่ข้างๆ ไม่
ได้พูดอะไร เขาเดินลงบันไดที่สูงชันด้วยความระมัดระวัง ยิ่งตอนนี้ไฟ
หลายดวงภายในวัดถูกดับลงรอบข้างจึงมืดตามไปด้วย

“นี่ สมชาย ถ้าสมชายไปเป็นดารานะ เราย่างงั้นๆ เลย สมชาย
อยากเป็นดาราไหม”

“เกี้ยวมอ คูหาบ อย่าเอาแต่พูด”

“แต่ถ้าสมชายเป็นดารานะ เราคงต้องบอกคุณป้าให้รีบสู่ขอ
สมชายเลยแหละ ดักเอาไว้ก่อน”

“เก็บมอี่หยุดพูด”

“นับวันสมชายก็ยิ่งหล่อ เอ้อ ไอ้เรามันก็...เหวอ!”

“เก็บมอี่!”

สมชายเบิกตากว้างเมื่ออยู่ ๆ ลูกชายเสียเฮงที่พูดเจ้อยแจ้วอยู่ข้าง ๆ ก็เสียหลักไถลลงไปกับชั้นบันได มือหนาคว่าหมับเข้าที่แขนของอีกฝ่ายทันที ดีที่เขาคว้าตัวเอาไว้ทัน อีกฝ่ายจึงไม่ได้รับบาดเจ็บมากนัก

เก็บมอี่นั่งลงกับชั้นบันไดก่อนจะลูบหัวใจตัวเองเบา ๆ เมื่อครู่นี้เขาเหยียบชั้นบันไดพลาดเลยทำให้ไถลลงมาแบบนั้น ดีที่มีสมชายมาด้วย ไมอย่างนั้นเก็บมอี่คงได้กลิ้งลงไปกองที่บันไดชั้นแรกแน่ ๆ มองบันไดร่อยกว่าชั้นตรงหน้าแล้วก็หน้าเหยเกทันที

เกือบตาย...ลูกเสียเฮงเกือบตายแล้ว

เก็บมอี่พรุฬมหายใจออกมา ก่อนจะนึกได้ว่าตัวเองเพิ่งจะทำอะไรทะเล่อทะล่าแบบนั้นต่อหน้าสมชายจึงรีบหันไปมองพร้อมส่งยิ้มให้ เสียงหัวเราะแห้ง ๆ ไม่ได้ช่วยให้เก็บมอี่รู้สึกว่ามีสมชายอารมณ์ดีขึ้นเลย แถมอีกฝ่ายยังมอบรางวัลให้แก่ความประมาทโดยการตีปลายจมูกของเขาหนึ่งที แม้จะไม่ได้เจ็บมากแต่ก็ทำเอาน้ำมูกที่อุดส่าห์กั้นเอาไว้ไหลออกมาเรื่อย ๆ

“สมชาย!”

“บอกแล้วว่าให้มองทางดี ๆ”

“ก็มองแล้ว มันมีดีไง”

“ทำอะไรก็ให้มันมีสติหน่อย”

“รู้แล้ว”

“เลิกสูดน้ำมูกได้แล้ว เอาไป”

“อะไรอะ”

“ทิชชู”

“สมชายไปเอามาจากไหนอะ”

“เหลือจากเซ็ดตุต”

“สะ...สมชาย!”

“ลุกขึ้นได้แล้ว จะพาไปส่งให้แซมกับไอ้มาโนช กลับบ้านไปนอน
จะตายอยู่แล้วยังไม่ดูตัวเองอีก”

“สมชายเป็นห่วงเราหรือ”

“ใครห่วง”

“สมชาย นี่...นี่สมชาย...”

“เกี่ยมอี หยุตคิด...”

“ไอ้โฮ...หลงพ่อ! หนูได้ฟังจริงๆ ด้วย หลงพ่อได้ยินไหม!”

ดอกที่ห้า

“อันนี้เงินที่ยืมไปนะพ่อครู”

“บอกแล้วว่ายังไม่ต้องรีบเอามาคืนก็ได้”

“ไม่ได้ๆ ตอนนี้มีกรีบคืน เดี่ยวลูกมันจะเอาไปใช้หมดก่อน”

“อ่าๆ...แล้วยังไง รอบนี้ปลูก กข49 เหยอตาพวง”

“ใช่ๆ”

“ชาย ไอ้ชาย”

“มีอะไรพ่อ”

“วันนี้เอ็งว่าง อยากไปช่วยตาพวงแกที่นาไหม”

“จะหว่านแล้วเหออ”

“ไปช่วยรถไถให้แกหน่อยไป”

“อืม”

“ไปด้วยยย!”

เสียงตะโกนดังลั่นบ้านเรียกให้คนอื่น ๆ หันไปมองยังต้นเสียง
สมชายส่งสายตาดำหนีน้องชายคนเล็กที่วิ่งลงบันไดเสียงดังตึงตึง เก้ง
รุดมายืนข้าง ๆ พร้อมฉีกยิ้มทะเล้น หลังจากที่ได้ยินบทสนทนาเมื่อครู่
แน่นอนว่าเด็กน้อยยิ่งตาเป็นประกายแวววาว ไม่บ่อยครั้งนักที่ชาวบ้าน

จะปลูกข้าว มีโอกาสเพียงไม่กี่ครั้งต่อปี เก่งจึงตื่นเต้นเป็นพิเศษ

ช่วงนี้เป็นหน้าฝน ชาวบ้านจึงเริ่มกลับมาทำการเกษตร ปลูกพืช ผักผลไม้ชนิดต่าง ๆ แต่ที่ทำมากที่สุดคงจะหนีไม่พ้นการทำนาแน่นอน ว่าสมาชิกในคณะลิขิตของพ่อสมศักดิ์เองก็มีคนที่ทำนาเป็นอาชีพรอง เช่นกัน ยกตัวอย่างก็เช่นตาพวง มีระยะเวลาที่หาตัวจับได้ยาก แม้จะอายุเกือบเจ็ดสิบแล้วแต่ฝีมือของตาพวงก็ไม่ได้ลดน้อยถอยลงไปเลย แม้แต่น้อย

สมชายรู้จักตาพวงมานาน เห็นกันตั้งแต่สมัยที่ยังเป็นเด็ก ๆ จนตอนนี้อายุหลายสิบปีแล้ว แทบจะทุกปีสมชายจะมีโอกาสได้ช่วยงานตาพวง ไม่ว่าจะป็นขั้บรถไถนาให้ หรือแม้แต่ช่วยขั้บรถขนข้าวเปลือกไปส่งโรงสี เขาก็ทำมาแล้วทั้งนั้น ถึงแม้ไม่ใช่ญาติแท้ ๆ แต่พอนึก ๆ ดูแล้วเขาเองก็ผูกพันกับตาพวงไม่ใช่น้อย ๆ เพราะเหตุนี้สมชายจึงตอบตกลงไปช่วยงานตาพวงโดยที่ไม่ได้เรียกร้อค่าตอบแทนใด ๆ

“ด่ามึงนั่งดี ๆ” เก่งพูดกับสุนัขตัวโปรดพร้อมกับใช้แขนเล็ก ๆ กอดมันเอาไว้ในยามที่นั่งรออิ้แต่นคันเก่า สมบัติอีกชิ้นของตาพวง

สมชายรับหน้าที่เป็นคนขับ ปล่อยให้เด็กหนุ่มและบรรดาคนเฒ่าคนแก่ที่มาช่วยงานนั่งกันอยู่ทางด้านหลัง เด็ก ๆ มักมารับงานนี้กันเพื่อเอาค่าจ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปเป็นค่าขนมในช่วงวันหยุด เสี่ยงหัวเราะเจี๊ยวจ๊าวดังขึ้นเมื่อรถโยกเยกไปมา

รถอิ้แต่นแล่นเข้าสู่พื้นที่การเกษตร ถนนคอนกรีตถูกแทนที่ด้วยดินลูกรัง ทัศนียภาพรอบข้างเป็นท้องนาไกลสุดลูกหูลูกตา ชาวบ้านที่อยู่ละแวกนี้ยังคงยึดอาชีพทำนากันเป็นอาชีพหลัก เนื่องจากว่าอยู่ใกล้เขื่อนและมีแม่น้ำลำคลองอยู่โดยรอบ ทำให้พื้นที่แถบนี้อุดมสมบูรณ์และมีน้ำให้ใช้ตลอดทั้งปี

เมื่อมาถึงที่หมายสมชายก็ขับเข้าไปจอดใต้ต้นไม้ขนาดใหญ่ ผู้โดยสารด้านหลังทยอยลงจากรถ ห่างออกไปไม่ไกลกันมากนักมีรถแทรกเตอร์คันสีส้มจอดอยู่ สมชายหยิบหมวกฟางขึ้นมาสวม กระชับ

เสื้อให้เรียบร้อย ก่อนจะหยิบผ้าขาวม้าที่ผูกอยู่กับรถมาพาดไหล่ เขาเดินไปยังรถไถนาเพื่อทักทายเจ้าของรถที่กำลังนั่งก้มหน้าก้มตาเล่นโทรศัพท์อยู่

“เฮ้ย”

“มาด้วยเหวอ”

“พอให้มาช่วยตาพวง”

“อ่า ๆ”

“กูก็มาช่วยพอมึงตลอดไหม”

“รู้แล้วน้ำ!...มาคนเดียวเหวอวะ”

“มึงคิดว่าใครจะมาอีก”

“เปล้า”

สมชายหรือตามองชายหนุ่มตรงหน้า อีกฝ่ายสวมเสื้อผ้าสีเข้ม มีหมวกฟางสวมอยู่บนหัว เจ้าของรถแทรกเตอร์สีสดมีชื่อว่า ‘ซุน’ เพื่อนสนิทที่แทบจะเป็นเพื่อนสนิทคนเดียวของสมชาย พวกเขาสองคนมีอายุไล่เลี่ยกัน รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก โตมาด้วยกัน เล่นด้วยกันมาตลอด มีเพียงช่วงที่สมชายไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยเท่านั้นที่ทำให้ทั้งสองห่างกันไป เพราะซุนเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หรือที่ชาวบ้านเรียกกันติดปากว่า ปวส. ซุนเรียนจบวิชาช่างยนต์มาจึงยึดการซ่อมรถเป็นอาชีพหลักมาจนถึงทุกวันนี้

“เดี๋ยวกูไถเอง”

“อ้าว แล้วแต่ ตามสะดวกเลยครับลูกพ่อสมศักดิ์”

“มึงไปคอยสูบน้ำออกไป”

“จัดให้ครับลูกพี่” ซุนตบไหล่เพื่อนก่อนจะเดินโคลงคืดระยะจากไป

สมชายขึ้นไปนั่งประจำที่บนรถสีสดแทนเพื่อน หลังจากติดเครื่องยนต์แล้วเขาก็ค่อย ๆ ขับรถลงไปในทุ่งนาด้วยความระมัดระวัง พื้นดินที่เปียกแฉะและเต็มไปด้วยน้ำทำให้รถเคลื่อนตัวได้ยากในระยะแรก ๆ เขาต้องใช้รถแทรกเตอร์ในการไถและตีดินให้แตกก่อน เพื่อ

เตรียมดินให้พร้อมสำหรับปลูกข้าวต่อไป

ช่วงหลายวันมานี้มีฝนตกจึงทำให้ท้องนาเต็มไปด้วยน้ำ ด้วยเหตุนี้เขาจึงสั่งให้ขุนและบรรดาเด็กวัยรุ่นผู้ชายช่วยกันสูบน้ำออกหลังจากที่เขาเตรียมดินเสร็จ ส่วนบรรดาคคนเฒ่าคนแก่และผู้หญิงก็รอลงมาหว่านข้าวกันทีหลัง

ยี่งนานเข้าแดดก็ยิ่งแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนสมชายรู้สึกเหนียวตัวไปหมด เขาใช้เวลามากหลายชั่วโมงแล้วกับนาผืนนี้ แขนแกร่งจับพวงมาลัยหมุนไปมาด้วยความคล่องแคล่ว ดินโคลนที่กระเด็นเปรอะเปื้อนตัวเขามีบางส่วนเริ่มแห้งกรังติดเนื้อติดตัวไปแล้วเรียบร้อย

“ไอ้ชาย! มึงมอกลงหน่อย!”

เจ้าของชื่อหันไปมองเพื่อนสนิทที่ยืนชูโทรศัพท์อยู่บนคันนา แต่พอเห็นอีกฝ่ายโบกมือเหยื่อย ๆ เขาก็ส่ายหน้าระอาแล้วหันกลับมามองใจงานตรงหน้าต่อ

ภาพของพ่อพระเอกลิเกหนุ่มสุดหล่อที่กำลังรับงานเสริมเป็นหนุ่มบ้านนา เปลี่ยนเพชรแวววาวบนชุดให้กลายเป็นเม็ดเหงื่อบนผิวสีแทน ภาพตรงหน้าทำให้ขุนอดใจไม่ไหวต้องหยิบเอาโทรศัพท์ขึ้นมาเก็บภาพการทำงานของเพื่อนเอาไว้แทบทุกอิริยาบถเพื่ออัปโหลดลงโซเชียลมีเดีย เรียกยอดไลก์ยอดแชร์

“คุณหนู!”

“ยาย ๆ!”

“คุณหนูรอพี่แซมก่อน ๆ”

เสียงโหวกเหวกโวยวายที่ดังขึ้นมาจากใต้ร่มของต้นไม้ใหญ่เรียกให้ขุนซึ่งยืนถ่ายรูปอยู่หันไปมองโดยอัตโนมัติ เขาขมวดคิ้วมุ่นเมื่อเห็นว่ามีคนสองคนวิ่งถลาจากถนนมายังร่มไม้ที่ชาวบ้านนั่งรวมตัวกันอยู่ และแน่นอนว่าสองคนนั้นเป็นคนที่เขาไม่นึกไม่ฝันมาก่อนว่าจะเจอในสถานที่แบบนี้

‘นั่นมัน... ก็ยมอื่กับอีแซมลูกหาบไม่ใช่หรอวะ’

ขุนเกาหัว มองลูกชายคนเล็กของเสี้ยเฮงสลັบกับเพื่อนสนิทของเขาที่ยังคงทำงานอย่างขะมักเขม้น ไม่ได้สนใจเลยว่าตอนนี้กำลังเกิดอะไรขึ้น

“ยาย ๆ ที่นายบายบัวไปทางไหน ตรงไหนคือนายบายบัวอะ”

“คุณหนู! จู่ ๆ เปิดประตูลงมาแบบนี้ไม่ได้นะกะ พี่แซมใจหายหมด!”

ขุนพรุฒมหายใจยาว ก่อนจะค่อย ๆ เดินไปยังต้นไม้ใหญ่ซึ่งให้ร่มเงา เกี่ยมอีถือกระดาษแผ่นหนึ่งติดมือมาด้วย พลางมองไปรอบ ๆ สลັบกับมองกระดาษในมือ พอเขาเข้าไปใกล้ถึงได้เห็นว่านั่นคือโฉนดที่ดิน ท่าทางลูกเสี้ยเฮงคนนี้คงจะมาทำธุระแทนพ่อแน่ ๆ

“นุ่น ตรงต้นมะขามต้นนั้น เอ็งถามไปทำไมระอะ”

“วันนี้กรมที่ดินจะมารังวัดที่ดินที่ยายบายเขาขายให้คุณป้าจ๊ะ”

“เกี่ยมอี” ขุนเดินเข้าไปทัก

เจ้าของโบหน้าหวาน ๆ รีบหันมามอง เมื่อเห็นว่าเป็นขุน ตาก็เบิกกว้างทันที

“พี่ขุนมานี้ด้วยหรือ มาทำนาหรือ” เกี่ยมอีโบกมือทักทายพร้อมรอยยิ้ม

“เออดี”

“สมชายล่ะ!”

“นุ่น” ขุนเอ่ยพร้อมชี้ไปยังพระเอกโลกที่กำลังง่วนอยู่กับการบังคับรถคันสี่ล้อในท้องนา

เมื่อแม่ยกเบอร์หนึ่งเห็นพ่อพระเอกโลกขวัญใจของตัวเองก็กระวีกระวาดยึดเอกสารใส่ในมือของคนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ กันทันที เกี่ยมอียิ้มกว้าง ตาเป็นประกาย รีบวิ่งตุ๊กตุ๊กผ่านขุนไปยังคันทนา แล้วกระโดดเหยง ๆ แหกปากตะโกนทันที

“อ้าย ๆ! วู้วว! ผู้บ่าว!”

สมชายที่กำลังจะถอยรถถึงกับชะงักเมื่อได้ยินเสียงแหลมคุ่นหู

เขาสูดลมหายใจลึกๆ คิดในใจว่าตัวเองคงจะทำงานหนัก ทั้งเหนื่อย ทั้งร้อน การที่เขาหิวแหว่งจึงอาจเป็นเรื่องปกติในตอนนี้

“โอย! สมชายไต่บ้าน! โอย! หล่อ!”

ทว่าเมื่อมองกระจกข้างรถ สมชายก็ขมวดคิ้วจับเมื่อเห็นร่างของคนคุ้นตากระโดดเหิงๆ อยู่ตรงคันนา เสื้อสีสดแสบตาตามสไตล์ของเจ้าตัวกับเสียงแหลมๆ ทำให้เขารู้ทันทีว่าสิ่งที่เห็นในตอนนี้อไม่ใช่ภาพหลอนแต่อย่างใด เขาพรวลมหายใจยาวออกมาทันที

‘มันจะดวงชวยเจอกันแม้กระทั่งที่แบบนี้เลยหรอวะ’

สมชายทำเป็นไม่สนใจแล้วทำงานตรงหน้าต่อ เขาใช้เวลาอีกเกือบครึ่งชั่วโมงก็เสร็จเรียบร้อย การที่เขาปรับดินตรงนี้ได้เร็วคงเป็นเพราะดินยังอ่อนนุ่มอยู่ เขาค่อยๆ ขับรถสีสดออกจากพื้นที่ชุ่มน้ำ เพื่อให้ขุนและคนอื่น ๆ สูบเอาน้ำออกจากนา สมชายดับเครื่องแล้ววกชายผ้าขาวม้าบนไหล่ขึ้นมาเช็ดหน้าเช็ดตา

“สมชาย ๆ!”

‘ยังอยู่อีกหรอวะ!’

คิ้วหนาขมวดจับเมื่อเห็นลูกชายของเสี่ยเฮงโบกไม้โบกมือจากใต้ร่มไม้ เมื่อเขาเข้าไปใกล้ก็ยิ้มอื่ก็กระวีกระวาดไปเทน้ำอัดลมใส่แก้วพลาสติกมายื่นให้เขาพร้อมยิ้มกว้างทันที

“มาทำไม”

“ตอนแรกจะมาดูเขารังวัดที่ดิน แต่ตอนนี้มาดูสมชายละ”

“ไปทำธุระของตัวเองเถอะ”

“ไม่เอาน่า เกี่ยมอี่ไปซ้ำได้ ไอ่กิมเล้งมันก็ไปก่อนแล้ว เกี่ยมอี่ไม่ต้องไปก็ได้”

อีกฝ่ายว่าออกมาพร้อมยกไหล่ราวกับไม่มีอะไรในธุระของตัวเองอีกต่อไป ชื่อ ‘กิมเล้ง’ ที่หลุดออกมาจากปากของเกี่ยมอี่คือชื่อของพี่ชายแท้ ๆ ของเจ้าตัว ลูกชายอีกคนของเสี่ยเฮงที่นิสัยต่างกับเจ้าตัว กระบี่ยกนี้ราวฟ้ากับเหว กิมเล้งได้พ้อมาทุกอย่าง ไม่ว่าจะป็นหน้าตา

หรือนิสัย จนชาวบ้านพากันยำเกรงไม่ต่างจากเสี้ยเฮง และต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่ากิมเล้งนี่คือเสี้ยเฮงสมัยวัยรุ่นด้วยซ้ำ

ตัดภาพมาที่ลูกชายตัวเล็กนี่...หน้าตาอย่างกับหมากระเป่า พ่อก็เสื่อ พี่ก็เสื่อ แรกหน่อออกมาเป็นชีวาว่าอยู่คนเดียวได้ยังไงก็ไม่รู้

“เราช่วยสมชายดีกว่า”

“ไม่ต้อง”

“ไม่เอาๆ เราอยากทำนา สมชายทำแล้วเท เราอยากทำ”

“แหม ไ้มาโนชไปไหน ไม่มาช่วยกันห้ำม” สมชายมองไปยัง

หญิงสาวที่กอดเอกसारแนบอก

“มาโนชมันไปกับพี่กิมเล้งจ๊ะ” แหมบอกแล้วยิ้มแห้งๆ

‘กุดะสงสารแหมมันจริง ๆ ต้องรับมือกับเกี้ยมอีคนเดียวเนี่ยนะ’

“นะๆๆ ให้เราช่วยนะ ไม่วุ่นวายเลย สัญญา!”

“ทำไมไม่เป็นก็อยู่เฉยๆ เขาทำงานทำการกัน ไม่ใช่มาเที่ยวเล่นไปเรื่อยแบบนี้”

“ทำไมไม่เป็นก็สอนเราสิ! เราหัวโวนะ คุณป้าชมเราตลอดเลย”

“ไม่ต้องมาวุ่นวายแถวนี่ จะไปไหนก็ไป”

เมื่อถูกเอ่ยปากไล่เกี้ยมอีจึงมีสีหน้าชัดเจนที่ ใบหน้าอง้งา เดินตรงไปยังกลุ่มชาวบ้านที่นั่งพักกันอยู่ไม่ไกล

“ใครสอนเกี้ยมอีทำนาได้! เกี้ยมอีให้สามหมื่น!”

‘โอย...ลูกเสี้ยเฮงหน่อลูกเสี้ยเฮง ทำไมมันถึงได้ต่อต้านขนาดนี้วะ!’

แน่นอนว่าเมื่อชาวบ้านได้ยินดังนั้นก็ตาลุกวาว แยกกันยกมือยกไม้ เกี้ยมอีจึงหันกลับมายกยิ้มอย่างผู้มีชัยชนะ

สมชายตบหน้าผากตัวเอง เพราะรู้ว่ามาถึงขั้นนี้แล้วคงไม่มีทางที่เกี้ยมอีจะยอมกลับแน่นอน มีเรื่องอะไรก็ใช้เงินแก้ปัญหาไปเสียหมดทุกอย่าง เขาอยากจะรู้กันว่าเสี้ยเฮงเลี้ยงลูกยังไงถึงได้ต่างกันราวฟ้ากับเหวแบบนี้

“หนูต้องทำยังไงบ้างอ่ะยาย”

“เดี๋ยวรอเขาสูบน้ำออกเสร็จแล้วค่อยเอาข้าวในถังนี้ไปหว่าน”

“หว่านแบบโยน ๆ ไปเลยใช่ไหม หนูไม่ต้องคิดอะไรมากมาย
ใช่ปะ แค่ว่า...”

“อ่า...ประมาณนั้นแหละลูก”

“เฮอะ! กระจอกมาก ง่ายกว่าทำบัญชีให้คุณป้าอีก”

สมชายนึกหมั่นได้ลูกชายคนเล็กของเสียเฮงเหลือเกิน เรียนรู้
นิด ๆ หน่อย ๆ ก็หันหน้ามามองขมก้น เขาเลือกที่จะทำเหมินแล้วเดิน
ไปนั่งพักคนเดียวไกล ๆ หวังให้สบายตัวขึ้น ลมเย็น ๆ ที่พัดมาทำให้
สมชายรู้สึกผ่อนคลายขึ้นมาบ้าง

แต่ผ่านไปสักพักก็เข็มอื่ก็เดินมายืนข้าง ๆ เขาเหลือบมองก็เห็น
อีกฝ่ายยืนยิ้มกว้าง ตอนนี้อเจ้าตัวมีเสื้อคลุมสีเข้มที่เขาจำได้ว่าแซมสวม
อยู่ก่อนหน้านี่คลุมทับเสื้อสีสดอยู่ เดว่าก็เข็มอื่คงเอาเสื้อของแซม
มาใส่ ส่วนเจ้าของเสื้อตอนนี้ก็ยืนรอเจ้านายอยู่ได้ร่มไม้ หมวกฟาง
ปีกกว้างของชาวบ้านเมื่อมาอยู่บนหัวของก็เข็มอื่ก็ยิ่งดูใหญ่โตมากขึ้น
ไปอีก เพียงแค่ขยับนิดหน่อยหมวกก็เลื่อนมาปิดหน้าปิดตาจนเขา
รำคาญแทน

“มานี่”

“อ๊ะ”

สมชายดึงก็เข็มอื่เข้ามาใกล้ แล้วจัดหมวกให้ดี ๆ มัดปมเชือกให้
แน่นขึ้นเพื่อยึดหมวกให้อยู่กับที่ ก็เข็มอื่ยืนยิ้มกว้างเมื่อเห็นว่าพระเอก
ลึกลับคนโปรดใจดีเป็นธุระจัดการให้ไม่พอ สมชายยังช่วยรูดแขนเสื้อลง
มาปกปิดแขนขาว ๆ ไปด้วย ผ้าขาวม้าบนบ่าก็ถูกนำมาใช้ในการปกปิด
ผิวช่วงคอเอาไว้

“ยิ้มอะไร”

“เปล่า ๆ ดีใจเฉย”

“ดีใจอะไร”

“สมชายคุณแลเราอยู่นะเนี่ย รู้ตัวไหม ปิดขนาดนี้แดดไม่มีทางเลีย
ผิวเราได้เลยอะ”

“หาเรื่องให้คนอื่นเขาโดนด่าอยู่นั้น เดี่ยวเสียเฮงรู้คนอื่นเขาจะ
ช่วยไปด้วย”

“คุณป้าไม่ใจร้ายขนาดนั้นหรือก่น่า อ๊ะ พับขาทางเกงด้วยหรือ”

“มันเป็นโคลน ลงไปเดี๋ยวเปื้อน”

“อ้อออ...”

“อะไร”

“เราเราขาวมะ”

สมชายกลกอกตาเมื่อเกือบอึกขาอ่อนขึ้นมาโซ้วพร้อมแต่ง
บันท้ายด้วยท่าทางระริกกระริ แต่เมื่อเห็นพระเอกลิเกคนโปรดทำหน้าที่
ถ่มทิ้งก็หัวเราะคิกคัก สมชายสบถเบา ๆ ทำเป็นไม่สนใจก่อนจะหัน
ไปมองขุน

การใช้เครื่องสูบน้ำหลายตัวพร้อมกันทำให้ใช้เวลาไม่นานในการ
จัดการสูบน้ำออก ตอนนี้พื้นที่ท้องนาจึงพร้อมสำหรับการหว่าน
ข้าวแล้ว เมื่อขุนส่งสัญญาณ ชาวบ้านก็คว่ำถังที่เต็มไปด้วยเมล็ดพันธุ์
แล้วเดินลงไปในพื้นที่นา พวกเขานหว่านเมล็ดข้าวไปเรื่อย ๆ

เกือบอึกเห็นดังนั้นก็รีบคว่ำถังใบเล็กแล้ววิ่งไปบ้าง แต่ไปได้
ไม่กี่ก้าวก็เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้น

“เหวอ...!”

แผละ!

“ไอ้ฉิบหาย... ลูกเสียเฮงหัวทิม”

“...ขาชี้ฟ้าเลย”

“คุณหนู!”

ทั้งชาวบ้านทั้งแซมที่เห็นเหตุการณ์หน้าซัดไปตาม ๆ กัน มอง
หน้ากันเล็กน้อยด้วยความตื่นตระหนกที่เห็นขาเล็กชี้ฟ้า ส่วนหัวจมลง
ไปในโคลนตม เกือบอึกมีความมือสะเปะสะปะไปมา สมชายรีบเดินลงไป

ช่วยดึงคนตัวเล็กให้กลับขึ้นมาขึ้นได้ตามปกติ ใบหน้าที่เคยขาวใสตามแบบลูกผู้ดีตอนนี้ไม่เหลือคราบของลูกชายเสี่ยเฮงแต่อย่างใด โคลนตมสีน้ำตาลเปรอะเต็มหัวเต็มหน้าของเกี่ยมอี่จนมองแทบไม่ออกด้วยซ้ำว่าเป็นหน้าคน ก็แน่ละ เล่นสะดุดหน้าทิมโคลนแบบนั้น

“ให้ตายสิ!” สมชายสบถก่อนจะใช้ผ้าขาวม้าที่อยู่บนตัวอีกฝ่ายช่วยเช็ดหน้าเช็ดตา

เกี่ยมอี่ค่อย ๆ ลืมตาแล้วพ่นดินในปากออก ส่งเสียงไอ้ก้อ๊กจวนชาวบ้านพากันกลั้นขำหน้าดำหน้าแดง

ถ้าเสี่ยเฮงรู้เข้าจะเป็นอย่างไรหนอ...

“เข้าตาไหม” สมชายถามเมื่อเห็นเกี่ยมอี่ทำหน้าเบ้ กะพริบตาซ้ำ ๆ ก่อนจะลืมตาขึ้นมา เขาเพ่งมองอย่างตั้งใจว่ามีดินเข้าตาเข้าปากหรือเปล่า พร้อมกับใช้ผ้าขาวม้าของตัวเองเช็ดออกให้

“...”

“เกี่ยมอี่ เข้าตาไหม ล้างตาไหม”

“สมชาย...”

“บอกแล้วว่าอย่าลงมา ๆ ก็ไม่ฟัง ดื้อ”

“เฮ้ย!”

“อะไร”

“สมชาย! สมชาย!”

“ถามว่ามีอะไร”

“ทอง! ทองในกระเป๋าทองเราหาย! มันหล่นแน่ ๆ เลย”

สมชายก้มลงมองตามมือของเกี่ยมอี่ที่ตบไปตามเสื้อผ้าของตัวเองแล้วก็นิ่งไป ทำตัวไม่ถูก เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ที่นิ่งไปทันทีที่ได้ยินว่าเกี่ยมอี่ทำของมีค่าหายในโคลนตม

‘มาทำนาใครเขาให้พกทองมาด้วย!’

“เอามาทำไม!”

“บ้าเหรือ มีเกี่ยมอี่ที่ไหน มีทองที่นั่น”

“มันหล่นตรงไหน ไปหาเดี๋ยวนี้”

“ช่างมันเถอะ ทองเส้นเดียว”

“อะไรนะ”

“หายก็หายไป ช่างมันเถอะ ไป ๆ เราจะไปหว่านข้าวละ อ๊ะ! ดึงไว้ทำไม”

“เกี่ยมอ้อ! นั่นทองนะ!”

“แล้วไงอะ”

“...”

“หายก็ซื้อใหม่ เกี่ยมอ้อว่าเกี่ยมอ้อคอนข้างรวย ซื้อมาหว่านแทนข้าวยังได้เลยมั้ง ไต่...”

ปวดหัว ปวดหัวแทนเสียเฮงกันทั้งอำเภอ...

ดูท่าทางวันนี้ตาพวกคงต้องอยู่ที่นี้ทั้งคืนเพื่อหาทองเส้นนั้นแน่ ๆ แฮ็อ